

GABIK

avagy

RÁZD ÁT A NÉZŐT

Nemi bonyodalom, némi tánczenével

Írta: Koch János

Történik: Budapesten, az 1980-as évek végén.

Szereplők:

Eros, szerelemisten *(akiről nem lehet tudni, fiú vagy lány)*

Frigyes, átöltözés-tudor *(aki biztosan fiú)*

Gabi-1, egyetemi hallgató *(aki vagy fiú vagy lány)*

Gabi-2, egyetemi hallgató *(aki vagy lány vagy fiú)*

Melánia, csábítási szakértő *(aki nagyon lány)*

István, egyetemi hallgató *(aki túlságosan fiú... vagy mégsem?)*

Egyetemi hallgatók: lányok és fiúk vegyesen

**Az egyik leány, a másik fiú.
Saját nemére mindkettő hiú.
A végén mégiscsak az lesz a talány:
Melyik a fiú és melyik a lány?**

(A függöny elé eresztett díszlet a budapesti „Mátyás Király” egyetem homlokzatát ábrázolja, közepén kapubejárattal. A nézőtéri világítás hirtelen kialszik, majd villámlás és mennydörgés kíséretében színes füst kezd gomolyogni a kapu előtt, a fényszóró fokozatosan egyre nagyobb fényt árasztva megvilágítja a füst közepén álló Erost.)

Eros: *(Estélyi ruhába öltözött fiatal nő.)*

Üdvözöllek benneteket, emberek;
áldjanak meg titeket az istenek,
merthogy ilyen vakmerőek lettetek:
e színműhöz elszántan eljöttetek.
Bizony, bizony, én azt megmondom nektek,
végét sokan nem érik meg - éberén!
Boldog, ki már most is békén szendereg,
unatkozni sem fog hát a vicceken,
melyeken már nagyapja sem nevetett.
Különben pedig tőlem ne féljeteK,
nem tartozom a színházi berkekhez,
de magához az emberi nemhez sem.
Így nem vagyok az, akitől rettegetek;
s kinek nevét engedetlen, bősZ nyelvem
vonakodik kimondani, hisz ennek
jelentése oly borzasztó és melynek
hangzása is rosszul esik fülemnek.
nos, mondjátok hát meg nékem kedvesen:
ki lehet az, akit most így lefestettem.

(Körülnéz, választ vár.)

Frigyes: *(A nézőtérről, kis szünet után.)* Én tudom.

Eros: *(Frigyes felé fordul.)* Akkor megkérhetlek arra, hogy nevezd nevén, már csak azért is, hogy semmiféle félreértés ne legyen?

Frigyes: A színidirektor!

Eros: A megnevezett személy valóban igen sokszor kénytelen megmagyarázni, hogy miért pont azt a dögunalmat tűzte műsorra, amit éppen előadnak, azonban a neve... hogy is mondjam... nem elég randa!

Frigyes: Akkor csak a narrátor lehet!

Eros: Ez az! Igen! Valóban ő!

Frigyes: De ha nem narrátor, akkor hát ki vagy?

Eros: Nem jönnél fel ide a színpadra? Mégis más, ha látom is azt, akivel beszélgetek.

Frigyes: *(Felmegy a színpadra.)* Itt vagyok; nevem Frigyes.

Eros: *(Jelentősegteljesen.)* Nos hát tudd meg, ó Frigyes: Eros az én nevem! Isten voltam ógörögéknél, szakmám a szerelem!

Frigyes: *(Alaposan megnézi Erost!)* Eros! Aha. Nemde, te egy pufók kisfiú vagy, aki nyilakat szokott lődözni gyanútlan szerelmesek szívébe?

Eros: Eltaláltad, az vagyok.

Frigyes: Csodálom, hogy nem ismertelek fel azonnal.

Eros: *(Végignézi önmagán.)* Ja, most kivételesen leány alakját öltöttem magamra, utóvégre isten vagyok.

Frigyes: Nem istennő?

Eros: *(Maga elé, töprengve.)* Magam sem tudom; nem mindegy különben?

Frigyes: *(Tréfásan felháborodott hangon.)* Már hogy lenne mindegy, nézzenek oda! *(Más hangon.)* Kérlek, nyújtsd kezéd.

Eros: *(Bizonytalanul.)* Áldjalak meg talán? Nem tehetem, még semmi érdemet nem szereztem.

Frigyes: Az isten áldjon meg... *(észreveszi, hogy ez most nem illik ide)* ...bocsánat, de nem arról van szó, csak üdvözölni szeretnék.

Eros: Igen? *(Bizonytalanul és értetlenül előbb az egyik, majd a másik, végül mindkét kezét Frigyes felé nyújtja.)*

Frigyes: *(Megfogja és megcsókolja Eros mindkét kezét.)* Istenhozott.

Eros: *(Meglepődik a kézcsókon, de nem bánja, más foglalkoztatja.)* Látom, ó Frigyes, a következetesség nem erősséged.

Frigyes: Ezt hogy' érted, istennőm?

Eros: Azt állítottad, hogy isten hozott, ámde én magamat hoztam és mivel éppen az imént erősítetted meg ama másik állításodat, miszerint én istennő vagyok, tehát...

Frigyes: *(Közbevág.)* Tökigaz.

Eros: Tök... micsoda? *(Legyint.)* Mindegy, a hangsúlyból érzem, hogy helyeselsz.

Frigyes: Ez is tökigaz. Akkor tehát helyesbíték: istennőhozott! *(Eros mosolyogva bólint.)* Most pedig megengednéd, hogy kérdezzek valamit?

Eros: Természetesen, kérdezz csak.

Frigyes: Miután nem tartozol e színházhoz, érdekelné, hogy hogyan jutottál el ide, e színpadra?

Eros: Nos; ha félre akarnálak vezetni, azt is mondhatnám, hogy „ó, hát az igazán egyszerű: az utcáról beléptem a színészbejárón, valami folyosón mentem végig, lépcső következett, azután ismét folyosó” és így tovább és így tovább; de hát ez annyira fantasztikus, hogy senki nem hinné el.

Frigyes: Valóban, nem tudnád elhitetni senkivel, hogy közben senki sem kérdezte meg, hogy mit keresel itt? Meg, hogy hová lesz a séta?

Eros: Igaz; és ehhez tedd még hozzá azt is, hogy én sohasem hazudok, tehát jobb, ha elmondom a könnyen elhihető, egyszerű igazságot.

Frigyes: És az?

Eros: Az utcáról egyszeriben, egy szempillantás alatt, itt termettem a színpadon!

Frigyes: Na igen, az mindjárt más; és ha valaki mégsem hinné el ezt a nyilvánvaló igazságot, annak csak azt mondhatom, hogy a megjelenésedet kísérő villámlás, mennydörgés, na meg a füst, elég bizonyosságul szolgál.

Eros: *(Mosolyogva bólogat.)* Kiváló megfigyelő vagy, ó Frigyes.

Frigyes: Köszönöm. Azonban most, hogy itt vagy, illetve, hogy itt vagyunk, mégis csak fel kellene tűnnie valakinek a színházi személyzet közül, hogy...

Eros: Csakhogy ők egyrészt nem látnak és nem hallanak minket, másrészt azt hiszik, hogy még nincs hét óra, és így...

Frigyes: *(Megnézi a karóráját.)* Az nem lehet, hogy azt hiszik, hiszen már negyed nyolc is elmúlt!

Eros: Nézd csak meg jobban azt az órát. *(Merőn nézi Frigyeset, közben int egyet.)*

Frigyes: *(Határozottan.)* Hiába nézem, az akkor is... *(ránéz az órájára, elbizonytalanodik, zavarba jön)* ...né, tényleg, még csak háromnegyed hét van.

Eros: Na, látod? *(Diadalmasan néz.)*

Frigyes: *(Hökkenten.)* De hát hogy' lehet az? *(Gyanakodva.)* Istennő, te csináltad ezt?

Eros: Kérdésben a felelet! Namármost, amint azt már említettem, én az ógörögök egyik istene... *(ránéz Frigyesre, kijavítja magát)* azaz istennője vagyok s méghozzá minden istenek között a leghatalmasabb, mert én vagyok a...

Frigyes: *(Közbevág)* ...szerelem isten... nője; azonban én úgy tudtam, hogy az ógörög istenek közül Zeus a leghatalmasabb.

Eros: Nagypapa? Á, nem. *(Rázza a fejét.)*

Frigyes: Amit mondasz, eléggé meglepő.

Eros: *(Közelebb inti magához Frigyeset, lehalkított hangon.)* Magunk közt szólva: senki nem merte, vagy talán inkább nem akarta megmondani nagypapának, hogy nem ő az öregisten, mert tudod, azért mindenki tiszteli, már csak a kora miatt is; de mondd, mi az, ami a világot létrehozza, fenntartja és kormányozza? Nemde a mindenható szerelem?

Frigyes: Ebben igazad lehet.

Eros: Akkor pedig nem is kétséges, hogy a szerelem isten... nője a legfőbb isten.

Frigyes: Fogadd hódolatomat; de még nem tudjuk, minek köszönhetjük azt a szerencsét, hogy körülünk üdvözölhetünk.

Eros: Ja, igen. Nos: elmúltak az ógörög idők, és mi istenek, kénytelenek voltunk az Olümposzt, ősi otthonunkat elhagyni.

Frigyes: Szegénykék, és miért?

Eros: Elsősorban is az ógörögök kihaltak, és mi ottmaradtunk imádók nélkül.

Frigyes: Tehát munkanélküliek lettetek!

Eros: Munkanélküliek? Így is lehet mondani; sajnos azonban, ez még nem minden!

Frigyes: Mi lehet még? Hagyd, kitalálom. *(Találgat.)* Nem kaptok munkanélküli segélyt?

Eros: Szállodát építettek az Olümposzra!

Frigyes: Az istenek lakóhelyére? *(Együttérzéssel.)* Iszonyú.

Eros: *(Utánozza Frigyes szóhasználatát.)* Tökigaz! Mivel pedig amúgy is kénytelenek voltunk új hódolók után nézni, elhagytuk a megszentelt helyet és azóta járjuk a világot.

Frigyes: Hogy megvigasztaljak kissé, egy imádód máris akadt.

Eros: Kicsoda? Talán te, ó Frigyes?

Frigyes: *(Most ő utánozza Eros szóhasználatát.)* Bizony én, ó Eros.

Eros: Akkor már nem hiába jöttem ide közetek, köszönöm neked, ó Frigyes.

Frigyes: Szívesen, máskor is. De mondd, most először jársz nálunk?

Eros: Voltam nálatok többször is, legutoljára ötven vagy hatvan évvel ezelőtt, de ti akkoriban valami nagy istentelenséget követtetek el, amire sietve távoztam tőletek.

Frigyes: Istentelenség? A háborúra célzol, ugyebár?

Eros: Bizony arra. *(Pátosszal.)* Fegyverek között halódik a szerelem.

Frigyes: Na de, amikor azután véget ért a háború?

Eros: *(Bánatosan elmosolyodik.)* Véget ért a háború? Frigyes, én azt gyanítom, te rosszul vagy tájékoztatva.

Frigyes: Rosszul vagyok tájékoztatva? Nadehát miben?

Eros: Figyelj, Frigyes: a háború ősidőktől kezdve dúl egyfolytában és sohasem ér véget, legfeljebb a terjedelme változik, esetleg áttevődik máshová. Alaptételként tehát nyugodtan kimondhatjuk: az emberiség természetes állapota a háború! Persze ebben része van az őrző hadistennek, Arésnek is, aki nem nyugszik egy percre sem.

Frigyes: Hogy az isten pofozná fel azt az Arést.

Eros: Nem, azt már nem, hiába is kérsz rá, nem pofozom fel.

Frigyes: Nem, miért? Ja, biztos nem szerepel a munkaköri leírásodban!

Eros: Több okom is van rá: először is a nagybátyám, másodszor: attól még nem változna meg és harmadszor: meglehetősen kockázatos vállalkozás volna, mert előfordulhatna, hogy...

Frigyes: ...lándzsát ragad és leszúr...

Eros: ...beleordít a füledbe!

Frigyes: Csak ennyi?

Eros: Csak ne becsüld le, aki azt egyszer hallotta, többé sohasem hallhatja...

Frigyes: Na és abban mi a rossz?

Eros: ...de mást sem; Arés ordítása olyan, mintha tízezer felbőszült harcos üvöltene egyszerre, még örülhetsz, ha csak megsüketülsz tőle. Azonban térjünk vissza eredeti témánkhoz. Nos hát, legközelebb akkor néztem el hozzátok, amikor államosítottátok a...

Frigyes: *(Közbevág.)* A gyárakat.

Eros: A szerelmet!

Frigyes: Államosították a szerelmet? Még azt is?

Eros: Bizony; és egyébként is az isten tudja, vagy mit is beszélek, az ember tudja, de valahogy mintha nem szívesen látták volna itt az embert... azazhogya az istent.

Frigyes: Na, igen; de most, hogy a szerelmet ismét privatizálták...

Eros: Igen, persze, a legutóbbi időkben a helyzet kedvezően megváltozott; hogy mást ne mondjak, az istenek ismét, hogyismondjam, szalonképesek lettek.

Frigyes: És ne feledkezzünk meg a rendszerváltás egyéb vívmányairól sem, mint például a munkanélküli segély.

Eros: *(Hitetlenkedve.)* Azelőtt nem volt munkanélküli segély? Iszonyú! Hát miből éltek meg a munkanélküliek?

Frigyes: Nem voltak munkanélküliek. Most ugyan vannak, de ez eltörpül a legjelentősebb vívmány: az esélyegyenlőség mellett.

Eros: És az?

Frigyes: *(Kis szünet után.)* Minden milliomosból lehet milliárdos.

Eros: Ez valóban csodálatos vívmány...

Frigyes: Ugye?

Eros: ...csakhogy nekem nincs szükségem pénzre, ezért azután nem is érdekel.

Frigyes: Rendben, beszéljünk másról.

Eros: Akkor talán elmondanám idejövetelem célját.

Frigyes: Nagy érdeklődéssel várjuk mindannyian.

Eros: Elöljáróban szeretném még egyszer leszögezni, hogy én nem vagyok... na, tudod már ki nem vagyok?

Frigyes: Igen, tudom, te nem vagy narrátor. Elárulnád azt is, hogy miért nem rokonszenvezel vele?

Eros: Mert elmondja a színdarab tartalmát, ahelyett, hogy eljátszanák. Persze, az még rémesebb, ha utána még el is játsszák!

Frigyes: *(Meggyőződéssel)* Ó, borzalom!

Eros: Az. Persze mit tehetnének mást, ha egyszer a színpadi szerző, aki különben a legnyomorultabb az emberi faj egyedei közül, így írta meg a darabot? Semmit! Namármost: úgy értesültem, hogy e darabban, amit most e színházban elő fognak adni, egy lány fiúnak, egy fiú meg lánynak öltözik át. Ezt meg is láthatja bárki, no persze csak az, aki közben nem alszik el, vagy nem szökik meg.

Frigyes: *(A közönséghez.)* Amióta színház a színház, nem először fordul elő ilyesmi. *(Hirtelen ránéz Erosra, mondani akar valamit, de visszafojtja; ismét a közönség felé fordul, lehalkított hangon.)* Még hogy ő nem narrátor!

Eros: Igen, az ilyenfajta átöltözés nem ritka, de most... személyesen is érdekelt vagyok.

Frigyes: *(Nézegeti Eros ruháját.)* Az szemmel látható.

Eros: Ha az öltözetemre célszól, akkor tévedsz; mert bár jól tudom én, hogy a szobrászok és festők, az írók és költők, meg egyéb mostohagyermekai az isteneknek, fiúnak képzelnek engem, - ki tudja miért? - és úgy is ábrázolnak; én azonban, ha akarom, fiú vagyok, ha akarom, akkor pedig lány; és most éppen ahhoz van kedvem, hogy lány legyek.

Frigyes: Mit mondjak: nekem jobban is tetszel így.

Eros: Köszönöm; de térjünk vissza az átöltözéshez.

Frigyes: Ha jól értettem, te megjelensz, ha valamely színdarabban átöltöznek.

Eros: Nem, nem mindig; az átöltözés sokféle okból történhet, és engem nem mindegyik érdekel.

Frigyes: Igen? Mondanál néhány példát.

Eros: Nos hát: az én időmben, az ógörögöknél, nő nem tehet be lábát a színházba, se nézőként, se szereplőként; így kényszerűségből a nőszerepeket is férfiak játszották.

Frigyes: Ez mostanában ismét divatba jött, igaz, nemcsak a színházban.

Eros: *(Folytatja.)* Csak egyetlenegyszer fordult elő, hogy női szerepet nő játszott, ami persze veszélyes vállalkozás volt, mert ha kiderül, az súlyos következményekkel járhatott volna, ezért tehát a színésznőnek azt kellett megjátszania, hogy ő valójában férfi, aki csak azért bújt női ruhába, hogy női szerepet játszhasson el.

Frigyes: Hogy van ez? Női ruhába bújt nő, aki megjátssza azt, hogy... *(belezavarodik)* mit is?

Eros: Hogy... nő!

Frigyes: Hű, be bonyolult. Egyet azért árulj még el: a közönség elhitte neki, hogy nő?

Eros: Miért ne hitte volna?

Frigyes: Annak ellenére, hogy tényleg nő volt? Képes lehet erre egy színésznő?

Eros: A nők mindenre képesek, és ehhez még csak színésznőnek sem kell lenniük. Nézz meg például engem. *(A közönség felé.)* Szóljon, aki nem hiszi el rólam, hogy nő vagyok. *(Illegeti magát.)*

Frigyes: *(Gyorsan.)* Itt vagyok mindjárt én.

Eros: Ó, csakugyan?

Frigyes: Csakugyan; és addig el sem hiszem, amíg be nem bizonyítod.

Eros: Bizonyítsam be; és hogyan? De mit is kérdek, rosszat sejtetek.

Frigyes: Tudok erre egy ógörög módszert, amely mind a mai napig kitűnően bevált. *(A közönséghez.)* Nézzék csak, Eros elpirult.

Eros: Elpirultam? *(Méltóságteljesen.)* Ne sértegetsz, kérlek! *(Elneveti magát.)* Jól sejtettem tehát: te a szerelem istennőjével szeretnél szerelmi szövetséget szőni!

Frigyes: Nem is a hadistennel!

Eros: *(A közönséghez.)*
 Frigyes oly hevesen udvarol nekem,
 Hogy majd még a végén elvesztem fejem;
 Állásom szerint ez nem illedelmes:
 Szerelemisten nem lehet szerelmes.
(Frigyeshez.) Ebből elég, térjünk vissza az átöltözéshez.

Frigyes: *(Sóhajt.)* Térjünk.

Eros: Az átöltözés néha fennkölt ok miatt történik: gondolok például arra a Mária nevű leányra, aki férfinak adta ki magát olymódon, hogy katonának öltözött, és hősieen harcolt valami szabadságharcban, és éppen itt, magyar földön, valami százötven éve lehet annak; de ez mégsem az én műfajom.

Frigyes: Mária főhadnagy, igen, még operettet is csináltak belőle. Meg azután Szent Johanna.

Eros: Jeanne d'Arc? Bármennyire is tisztelem őt, mégsem tartozik ide.

Frigyes: Nem, miért?

Eros: Mert ő csak katonaruhába öltözött, de nem akarta elhitetni senkivel, hogy fiú!

Frigyes: Ez igaz. Folytasd kérlek.

Eros: Meg az sem, ha férfizenészek azért öltöznek nőnek, hogy munkát kapjanak, meg egyúttal elrejtőzzenek az őket üldöző rosszfiúk elől.

Frigyes: Ismerem: „Van, aki forrón szereti.”

Eros: Van ám; én forrón szeretem a szerelmespárokat, ennek folytán csak az érdekel, ha a szereplők szerelmi okból cserélik a nemüket... azazhogy a mezüket.

Frigyes: *(Szórakozottan.)* Eddig forró... *(Észbe kap)* illetve világos.

Eros: Mármost ebben a darabban egy Gabi nevű lány fiúnak, és egy Gabi nevű fiú lánynak fog öltözni; ami ugyan eléggé elcsépett ötlet, ám a fő baj mégsem ez.

Frigyes: Akkor mi a fő baj?

Eros: Hogy mi? A megvalósítás! Réges-régen tudjuk, hogy az ördög a részletekben rejtőzik: mert könnyű ám elképzelni, hogy átöltözöm fiúként lánynak, vagy lányként fiúnak; amikor azonban meg is akarom valósítani, a részletek ördöge az arcomba nevet.

Frigyes: A színházba járók meglepődhetnek:
A színészek ripsz-ropsz átöltözködnek.
Ám azt soha, senki nem kérdezi meg:
Hogy melyik szekrényből kaparta elő,
Alkathoz és alkalomhoz pompásan illő,
Különleges ruházatát a főszereplő.
Mindenki azt mondja: milyen nagyszerű!
Igazából persze nem ilyen egyszerű:
Ráadásul az eredmény sem valószerű!

Eros: És mégis, mintha manapság mégse lenne annyi a nehézség e kérdésben.

Frigyes: Mire gondolsz?

Eros: Nos: ma délelőtt sétáltam egyet hazád szép fővárosában; az egyik utcában két fiatal került eléem; én először azt hittem, fiúk ők, méghozzá ikrek, mert (*pajkosan elmosolyodik*) tökegyforma nadrágot, meg ujjast viseltek, olyan fakókéket, hozzá szürke bakancsot. Amikor azonban bementek a metróállomásra, megváltozott a véleményem.

Frigyes: Megváltozott, mitől?

Eros: Hát, mivel ott előkerült a többi százötvenhárom ikertestvér is.

Frigyes: Százötvenhárom??? (*Tréfára veszi.*) Milyen szép nagy család.

Eros: Na, akkor alaposabban megnéztem a két ikerfiút, és tudod mire jöttem rá?

Frigyes: Mire? Kérlek, mondd már, ne hagyj izgulni.

Eros: Arra, hogy nem is ikrek, sőt, még csak nem is fiúk, hanem lányok!

Frigyes: Ez aztán a váratlan fordulat. Na és, mi vezetett rá az igazságra?

Eros: Mindketten fülbevalót viseltek, bár az egyik kislány elvesztette a bal fülébe valót.

Frigyes: (*Enyhe iróniával.*) Aha; akkor bizony lányoknak kellett lenniük.

Eros: Zeusra, nem! Azt elfelejtettem mondani, hogy ezek ketten egész idő alatt enyelegtek egymással, ami ellentmondani látszott annak, hogy egyneműek lennének; bár meg kell jegyezni, már az ógörögöknél sem lehetett e téren biztosra menni; amikor azonban hallótávolságra megközelítettem őket, végre kiderült a teljes igazság, az tudniillik, hogy az egyik fiú volt, a másik meg lány.

Frigyes: Valóban? Hát itt már az isten sem ismeri ki magát.

Eros: Meg az istennő sem. *(Csóválja a fejét.)* Azután még arra is rájöttem, hogy az a szegény kislány a gonosz mostohájának a rémuralma alatt él.

Frigyes: *(Csodálkozik.)* Ezt meg honnan veszed?

Eros: A nadrágjából!

Frigyes: A... *(megütődik)* miből?

Eros: A nadrágjából.

Frigyes: Hogy' lehet ilyesmit egy lány nadrágjából... kihámozni?

Eros: Hát nézd: már egyáltalán az, hogy nem tunikát, azazhogy nem szoknyát viselt, hanem nadrágot; de az még hagyján. Ellenben az a gonosz mostoha a kislányra egy ócska, kopott, színehagyott nadrágot adott, ami ráadásul még több helyen el is szakadt, úgyhogy kilátszott belőle a félfe... szóval, kilátszott.

Frigyes: Nincs itt semmiféle gonosz mostoha, ó Eros: az a lány önként öltözött abba a nadrágba; most ez a divat.

Eros: *(Mérhetetlenül elcsodálkozik.)* Ez a divat??? Igazán? *(Végignéz önmagán.)* De hát akkor én egyáltalán nem vagyok divatosan öltözve. Lehet, hogy így be sem engednek a bálba?

Frigyes: *(A háta mögé mutat.)* A „Mátyás Király” egyetem báljára gondolsz, ami itt zajlik mögöttünk. *(Az előfüggöny mögül tánczene hallatszik.)*

Eros: Igen, arra.

Frigyes: Be fognak engedni!

Eros: Ne öltözzek át mégis szakadt nadrágba?

Frigyes: Istenments.

Eros: Nem istennőments?

Frigyes: Hogy mi?

Eros: *(Legyint.)* Nem fontos. *(Segítőkészen.)* Inkább azt mondd meg: mitől?

Frigyes: Mit, mitől?

Eros: Mitől mentselek meg, ó Frigyes?

Frigyes: Engem? Semmitől.

Eros: Akkor miért kértél segítséget tőlem?

Frigyes: De én nem kértem segítséget tőled.

Eros: Dehogynem, azt mondtad: isten ments.

Frigyes: Ja, az? De hiszen azzal csak azt akartam mondani, hogy ne öltözz át.

Eros: Akkor miért nem azt mondtad?

Frigyes: Nem tudom... de legközelebb majd azt fogom mondani.

Eros: Jut eszembe: azt a szerelmespárt, bár ők nem kértek segítséget tőlem, én mégis megmentettem.

Frigyes: Megmentetted őket és mitől?

Eros: A haláltól.

Frigyes: A haláltól??? Ne mondd!

Eros: *(Kissé megsértődve.)* Jó, akkor nem mondom.

Frigyes: Jaj, nem úgy értettem, bocsáss meg, azt akartam mondani, hogy mondd.

Eros: Tehát a „ne mondd”, valójában azt jelenti, hogy „mondd”? Igen? Ne mondd! Hát akkor mondom: az úgy volt, hogy miközben követtem őket, az egyik utcában sok olyan... önjáró szekér, vagy mi is a neve, álldogált a járda mellett.

Frigyes: Netán a gépkocsira gondolsz?

Eros: Ez az, gépkocsi, igen. Nahát aztán én felfigyeltem az egyikre, mivel olyan érzésem támadt, amikor ránéztem, hogy a belsejében Zeusnak egyik, az égboltról lelopott villámát rejtették el; azt is észleltem, hogy a villám igen rövid időn belül ki fog törni fogságából, mert tudod, a villámot igen nehéz rabságban tartani: és hát az én szerelmespárom pont arrafelé tartott.

Frigyes: Úristen.

Eros: Ó nem, a nagypapám nem volt ott, nekem kellett intézkednem.

Frigyes: És mit intézkedtél, ó Eros?

Eros: Hát ugye meg kellett állítanom őket, nemde?

Frigyes: Természetesen.

Eros: Igen ám, de hogyan?

Frigyes: Na és, mit találtál ki, ó jóságos istennő? Talán valami akadályt varázsoltál elbük, amiben megbotlottak?

Eros: Ó, dehogy, az nem lett volna méltó a szerelem istenéhez. Azt viszont eltaláltad, hogy varázsoltam, mégpedig egy rózsabokrot.

Frigyes: Rózsabokrot? Miért éppen rózsabokrot?

Eros: Mivel a rózsa a szerelemisten jelképe.

Frigyes: És az hogyan akadályozta őket?

Eros: Rózsabokor az aszfaltból kisarjad.
Villámgyorsan virágba is borul.
Szerelmespár lába tüstént megakad,
Még a lehellet is torkukba szorul
Elandalodva a rózsák illatán.
Fogságból a villám gyorsan szabadul,
És szétdúl mindent, mit közelben talál;
Őket is meggyilkolta volna talán.

Frigyes: Ó, nem talán, hanem minden bizonnyal; így viszont semmi bajuk nem lett. Ez valóban istennőhöz méltó megoldás.

Eros: Köszönöm; de térjünk vissza a bálra: mondd, honnan veszed, hogy engem be fognak engedni a bálba?

- Frigyes: Az egyetemi bálokra a leányokat mindig beengedik, de ha történetesen mégsem... *(meghökken)* mondd csak, ó istennő, mióta kell neked engedély ahhoz, hogy valahová bejussál?
- Eros: Persze, hogy nem kell engedély, de mégis más, ha meghívják az embert, akarom mondani, az istent és szívesen látják.
- Frigyes: Akkor, mint a bál egyik rendezője, szeretettel meghívlak a bálba. *(Kézet csókol Erosnak.)*
- Eros: Nagyon kedves vagy, fogadd hálás köszönetemet. Térjünk vissza azonban az átváltozás nehézségeire: és hadd jegyezzem meg: lányról akkor is elhiszik, hogy lány, ha rövid a haja, de fiún hiába van hosszú szoknya, ha rövid a haja; ám hogyan jut hosszú hajhoz? De a lánynak sem kisebb a haja a bajával... *(meghökken, gyorsan helyesbít)* vagyishogy a baja a hajával: mert annak, fiúhoz illően, rövidnek kellene lennie: de melyik lány elég elszánt ahhoz, hogy levágja a haját? *(Jólesően babrálja a hajzatát, majd elszánt arcot ölt.)* Mégis... *(Amíg beszél, az előfüggöny szétnyílik, az előadás elkezdődik.)*
- (Szín: A „Mátyás Király” budapesti egyetem aulája táncteremnek felszítve; kétoldalt hollós címeres; baloldalon asztalok, székekkel, jobboldalon üresen hagyott hely a táncolók részére, amely a színpadon kívül is folytatódik, ami abból látható, hogy a táncospárok időnként egy-egy pillanatra kitáncolnak, majd ismét feltűnnek. Egyetemi hallgatók, lányok és fiúk lassú táncdal ütemére, összeölelkezve táncolnak.)*
- Eros: *(Folytatja)* ...tegyük fel, elszánja magát e műtetre: ámde mivel hajtja végre? Hol talál ollót?
- Frigyes: *(Körülnéz, szeme megakad a hollós címeren, tréfálkozva.)* Hamarabb találna itt hollót, mint ollót.
- Eros: No nézd csak, elkezdték. *(Hátrafordul, majd int, a színpadi világítás kb. egy másodpercre kialszik. A szereplők megmerevednek, a zene elhallgat.)* Így ni, most nyugodtan befejezhetem.
- Frigyes: Mit műveltél velük?
- Eros: Semmi különös, megállítottam számukra az időt.
- Frigyes: Megállítottad az időt számukra? Ez neked semmi különös? Valami olümposzi trükk, mi?
- Eros: Nem nagy ügy; tudok még több ilyen *(utánozza Frigyes szóhasználatát)* trükköt is.
- Frigyes: Na és meddig lesznek szegénykéek időn kívül?
- Eros: Ne sajnáld őket; jelenlegi helyzetük fölöttébb kellemes; és egyébként is, mire elzsibbadnának, már vége is lesz.
- Frigyes: *(Töpreng.)* Valamit azért nem értek.
- Eros: Mi légyen az?

Frigyés: Miért tárgyaltuk oly hosszasan az átöltözés szenvedéseit? Hiszen neked csak egy kézmozdulatodba kerül, és a szenvedés élvezetté változik! Ez aztán igazán semmiség neked.

Eros: Ez igaz; a baj nem is ott van.

Frigyés: Hanem hol?

Eros: Hol? Hát nézd: egy isten...nő gyanús ügyet nem támogathat; mielőtt tehát e Gabiknak segítenék, előbb meg kell győződnöm róla, jó ügyet szolgálok-e?

Frigyés: Akkor tehát előbb pontosan meg akarod állapítani, milyen okból is kívánnának átöltözni?

Eros: Erről van szó; és ez még nem minden: mert az átöltözet önmagában nem elegendő; gondolj csak arra, hogy mennyi még a nyitott kérdés: a smink, amely lánynak úgyszólván kötelező, fiúnak ellenben tilos, a hangszín és hanghordozás, mely nemenként annyira különböző; az álruha viselése és egyáltalán a viselkedés... de nem folytatom tovább: kezdődjék az előadás, ahol a látszat lesz a valóság, a valóság pedig csupán látszat. *(Int a szereplők felé, mire azok megelevenednek, a zene folytatódik ott, ahol abbamaradt.)*

Frigyés: *(Meghajol Eros előtt.)*

Eros: *(Bólint, táncolni kezd Frigyessel, elvegyülnek a táncolók között.)*

Gabi-1: *(Az egyik asztal mellett ül. Maga elé.)*
 Szeretek egy lányt; ő nem szeret engem.
 Gabi a lány neve; az enyém is az.
 Pajtásom a lány; a titkát ismerem:
 Istvánt szereti ő és szerelme igaz.

Gabi-2: *(Be, leroskad Gabi-1 asztalánál egy székre, szipog.)* Gabi!

Gabi-1: Mi van veled, Gabikám? Miért sírsz?

Gabi-2: Ó, én szerencsétlen...

Gabi-1: Mi a baj?

Gabi-2: *(Zokog.)* István...

Gabi-1: Mi történt Istvánnal? *(Rémülten.)* Valami baleset?

Gabi-2: *(Fejét rázza, a sírástól fuldoklik.)* Rosszabb.

Gabi-1: *(Megrendülve.)* Meghalt?

Gabi-2: *(Mint előbb.)* Még rosszabb.

Gabi-1: *(Elképed.)* Akkor már csak az lehet, hogy kirúgták az egyetemről.

Gabi-2: *(Mint előbb.)* Még annál is rosszabb.

Gabi-1: *(Mint előbb.)* Mi lehet még annál is rosszabb???

Gabi-2: *(Zokog.)* Me...hegcsalt.

Gabi-1: Csak nem?

Gabi-2: *(Hevesen bólogat.)*

Gabi-1: Kivel?

Gabi-2: Egy lánnyal.

Gabi-1: *(Tréfásan megdöbben.)* Lánnyal??? Na igen, persze, lehet lánnyal is.

Gabi-2: Úgy értem, egy ismeretlen lánnyal.

Gabi-1: Vagy úgy; és miből gondolod?

Gabi-2: *(Elfűl a hangja, nem tud felelni, megcsókolja a saját kezét.)*

Gabi-1: Csókolgatta a lány... *(találgat)* ...kezét?

Gabi-2: *(Mutatja, hogy feljebb.)*

Gabi-1: Az ajkát?

Gabi-2: *(Mutatja, hogy lejjebb.)*

Gabi-1: *(Saját mellére mutat.)* Csak nem?

Gabi-2: *(Saját vállára mutat.)*

Gabi-1: A vállát?

Gabi-2: *(Bólogat.)*

Gabi-1: Szegénykém. Hol láttad te ezt?

Gabi-2: *(Lassanként csillapodik a zokogása, már tud beszélni.)* A folyosón voltak, az egyik ablakmélyedésben; én a keresztfolyosó ablakából láttam meg őket, de mire odaértem, már nem voltak ott. Ki tudja, most hol vannak és mit csinálnak. *(Ismét sír.)*

Gabi-1: *(Vigasztalóan simogatja, ajkával közeledik az arcához, de végül csak a haját csókolja meg.)* Nono, nyugodj már meg.

Gabi-2: *(Erősen sír.)* Má...hár nyugodt va...hagyok.

Gabi-1: Akkor jó. *(Saját zsebkendőjével törölgeti Gabi-2 könnyeit.)*

Gabi-2: *(Kifújja az orrát Gabi-1 zsebkendőjébe.)* Persze, tudhattam volna. Nekem az életből mindig csak a rosszabb rész jutott.

Gabi-1: Gabikám, mindenkinek az jut.

Gabi-2: Mi mindig szegények voltunk a papával és én mindig is tudtam, hogy egész életemben az is maradok, de ez nem rémített el.

Gabi-1: Nem, drágám?

Gabi-2: Persze, hogy nem; mert én nemcsak az iskolában tanultam, hanem az életet is megtanultam, és tudom, hogyan kell szegénynek lenni.

Gabi-1: Igen, értem, te egy szakképzett szegényleány vagy.

Gabi-2: *(Gyengén, de elmosolyodik.)* Az. *(Kis szünet.)* Mivel az iskolában is jól tanultam, ide az egyetemre is rögtön felvettek, még tavaly.

Gabi-1: Még tavaly? Hát hová tettem én a szemem, hogy csak az idén vettelek észre? Ilyen ostoba fajankót, mint én, egy teljes évet kihagytam.

Gabi-2: *(Elmosolyodik.)* Gabikám, olyan jólesik...

Gabi-1: Micsoda?

Gabi-2: Hogy szírod magadat.

Gabi-1: Köszönöm.

Gabi-2: De felesleges, mert tavaly a papám beteg volt, dolgoznom kellett, nem járhattam egyetemre.

Gabi-1: Ja, úgy; és az idén?

Gabi-2: A helyzet megváltozott.

Gabi-1: Meggyógyult a papád?

Gabi-2: Meghalt.

Gabi-1: Gabikám *(megöleli Gabi-2-t)* ó, be sajnálom.

Gabi-2: Így aztán egyedül maradtam, most csak fél munkaidőben dolgozom, kapok ösztöndíjat is, valahogy megélek.

Gabi-1: Csodálatos lány vagy te!

Gabi-2: Csodálatos? Inkább féleszü.

Gabi-1: De miért? *(A zene elhallgat, a táncolók részben kimennek, részben benn maradnak, várakozóan állnak, vagy a baloldal háttérében elhelyezett asztalokhoz ülnek.)*

Gabi-2: Mert pont Istvánba szerettem bele; mindenki óvott tőle és én mégis...

Gabi-1: *(Határozottan.)* Nem mégis...

Gabi-2: Hogy mondod?

Gabi-1: ...hanem éppen azért.

Gabi-2: Lehet. A legborzasztóbb az, hogy tudtam, bármikor bekövetkezhet... de most, hogy valóban megtörtént... *(halkan, bánatosan sír.)*

Gabi-1: *(Tehetetlenül, szerelmesen nézi.)* Na, ne sírj már.

Gabi-2: Igazad van. *(Letörli könnyeit.)* Már nem sírok.

Gabi-1: Bátor kislány vagy.

Gabi-2: Sokkal jobb lett volna, ha lett volna testvérem, de hát... *(hirtelen)* te Gabi, neked van testvéred?

Gabi-1: Nincs. Azazhogyan van.

Gabi-2: Most akkor van, vagy nincs?

Gabi-1: Van is, meg nincs is.

Gabi-2: Ezt hogy érted?

Gabi-1: Nyolc éve nem láttuk egymást.

Gabi-2: Nyolc éve...? ez meg hogy lehet?

Gabi-1: Vidéken él a mamával, én meg itt Pesten a papával.

Gabi-2: Hogy hívják a testvéredet?

Gabi-1: Melánia. Amikor utoljára láttam, tizenkét éves volt. Nagyon szerettem őt. Most már felnőtt hölgy lehet.

Gabi-2: Igen. Azért a te életedben is volt elég szomorúság: a szüleid elváltak, a nővéredtől elszakítottak... szegény fiú.

Gabi-1: *(Kis szomorúsággal.)* Tegyük hozzá még azt is, hogy az a lány, akit szeretek, nem engem, hanem más fiút szeret... *(A zene ismét megszólal, a parkettet ellepik a táncospárok.)*

István: *(Betáncol a vörös ruhás lánnyal.)*

Gabi-2: *(Nem figyel Gabi-1-re, a táncolókat nézi.)* Ott vannak!

Gabi-1: Kik vannak ott?

Gabi-2: István, azzal a lánnyal.

Gabi-1: Aha, vörös ruha van a lányon. *(A vörös ruhás lány háttal van feléjük, nem látják az arcát.)*

Gabi-2: Ki lehet ez a lány? *(István kitáncol a vörös ruhás lánnyal.)* Te se láttad az arcát?

Gabi-1: Nem. Most mit akarsz csinálni?

Gabi-2: Mit? Semmit.

Gabi-1: Az a legjobb.

Gabi-2: *(Felháborodik.)* Nahát Gabi, szép kis pajtásom vagy te nekem!

Gabi-1: Hogy én? Gabikám, én mit vétettem?

Gabi-2: Még kérded? Itt állok életem legnagyobb csalódásával, és te azt tanácsolod, ne csináljak semmit.

Gabi-1: Először is nem állsz, hanem ülsz, másodszor pedig nem tanácsoltam én semmit: hiszen te mondtad, hogy...

Gabi-2: Na jó, én mondtam; de te helyeselted!

Gabi-1: Gabikám, ezen most ne vitatkozzunk, inkább azon gondolkozzunk, mit lehet tenni. *(Gondolkozik.)* Te, van egy ötletem: mit szólnál például ahhoz, ha megkeresnéd Istvánt, megvetően végigmérnéd és így szólnál hozzá: „Uram, mi többé nem ismerjük egymást!” *(Amit mond, meg is játssza.)*

Gabi-2: Te múlt századi lányregényeket szoktál olvasni???

Gabi-1: Szóval nem tetszik; pedig nagyon hatásos lenne.

Gabi-2: Na idefigyelj, tudok én is múltszázadiul: szűnj meg.

Gabi-1: Megszüntem. *(Töpreng.)* Te, van még egy ötletem.

Gabi-2: Van még egy ötleted! Hát ezt érdelem én tőled?

Gabi-1: De ez most nemcsak jó, hanem kolosszális.

Gabi-2: *(Megadóan.)* Mondd hát, nekem már úgyis mindegy.

Gabi-1: Csábítsd el azt a vörös ruhás lányt.

Gabi-2: Csábítsam el azt a vörös ruhás lányt?

Gabi-1: Igen, csábítsd el azt a vörös ruhás lányt.

Gabi-2: Van egy meglepő hírem a számodra: történetesen én is lány vagyok.

Gabi-1: Annyi baj legyen.

Gabi-2: Tényleg, ez igazán semmiség... mondd, megbolondultál?

Gabi-1: Ja persze; azt még nem mondtam, hogy fiúként csábítsd el.

Gabi-2: Nem, azt még tényleg nem mondtad; igazán csak a lényegről feledkeztél meg. Mégis, hogyan képzeled?

Gabi-1: Egyszerű: beöltözől fiúruhába, a hajadat levágod fiúszra, így már csak annyi kell, hogy mély, megvető hangon beszélj a lányokról, és kész.

Gabi-2: Nagyszerű; és ha még azt is elárulnád, hogy mi van kész, akkor tényleg mindent tudnék.

Gabi-1: Vörösruha meghódítása van kész.

Gabi-2: Attól, hogy megvető hangon beszélek a lányokról?

Gabi-1: Dehogy, az csak érdekesebbé tesz a szemében.

Gabi-2: Akkor hát mitől?

Gabi-1: Attól, hogy szép vagy és szexis.

Gabi-2: Te most udvarolsz nekem? Pistának nem voltam elég szép és szexis; meg különben is, ha fiúnak adom ki magam, akkor nem érdekes a szépség.

Gabi-1: Márpedig én biztosra veszem, hogy sikerülni fog.

Gabi-2: Ja, hát az más, akkor tényleg megteszem, *(ismét sír)* de azért azt is megmondhatnád, hogy mi a csudáért csábítanám el?

Gabi-1: Az igazán egyszerű: ha meghódítottad a nőt, István vissza fog térni hozzád.

Gabi-2: Azt hiszed? Na jó, tegyük fel; de még akkor is marad az az icipici probléma, hogyan lesz belőlem fiú. Netán úgy, hogy fogom magamat és átváltozom fiúvá?

Gabi-1: No, no, Gabikám; túlzásba azért nem kell vinni...

Gabi-2: ... vagy talán te fogsz átoperálni?

Gabi-1: *(Nevet.)* Csak legvégső esetben; de egyelőre semmi szükség rá, elég, ha csak átöltözől.

Gabi-2: Elegendő, ha csak átöltözőm? Misem egyszerűbb; csak így kinyújtom a kezem, mormolok némi varázsigét, megmarkolom a levegőt, és máris a kezemben van egy férfióltöny meg ami még kell hozzá...

Gabi-1: Nem is lenne rossz.

Gabi-2: Vagy fohászkodom egyet a szerelem istenéhez, hogy...

Eros: *(Betáncol Frigyessel.)* Ki szólít?

Frigyes: Ugyan hagyj; inkább táncoljunk tovább.
 Gabi-1: A szerelem istenéhez? Az nem sokat ér...
 Frigyes: *(Felháborodik.)* Mi az istencsudáját beszél ez a Gabi?
 Eros: Melyik csudámra gondolsz?
 Frigyes: *(Folytatja.)* Na, de majd megtudja még tőlem, hogy hol lakik az isten.
 Eros: *(Örömmel hallja.)* Árudd el gyorsan nekem is.
 Frigyes: Mit, ó Eros?
 Eros: A lakhelyemet.
 Frigyes: A lakhelyedet? De hát honnan tudjam én azt?
 Eros: De ha nem tudod, akkor hogyan mondhatnád meg Gabinak?
 Frigyes: Ja; hát... csak... így szokták mondani.
 Eros: Így szokták mondani! De akkor sem értem: miért rossz az Gabinak, ha megtudja? *(Kitáncolnak.)*
 Gabi-1: *(Töprengés után.)* Inkább majd felveszed az én ruhámat.
 Gabi-2: A tiédet? Feltéve, hogy beleférek, veled mi lesz? Netán itt maradsz pucéran? Az ötlet valóban kolosszális.
 Gabi-1: Igenis, hogy kolosszális: mert én meg felveszem a te ruhádat.
 Gabi-2: Te felveszed az én ruhámat?
 Gabi-1: Bizony; és én meg majd elcsábítom a te Istvánodat.
 Gabi-2: Te, az én ruhámban, mint lány, elcsábítod Istvánt??
 Gabi-1: Bizony.
 Gabi-2: Rögtön telefonálok a mentőknek.
 Gabi-1: *(Végtelenül elcsodálkozva.)* Minek?
 Gabi-2: *(A haját igazgatja.)* Találd ki. *(Mosolyog.)* Gabikám, szerintem át kell ezt még alaposan gondolni, mert ha mi most ruhát cserélünk, legfeljebb bohócnak lehetünk jók. Különbén én már most is úgy nézek ki, minek azt még fokozni? Várj csak egy kicsit, megpróbálom rendbe szedni magamat. *(Balra el.)*
 Eros: *(Ismét betáncol Frigyessel.)* Hallod, a Gabik már pedzik az átöltözést.
 Frigyes: Hogy hallanám, nekem nincsenek ilyen isteni füleim. *(Megcsókolja Eros fülcimpáját.)*
 Eros: Hagyod békén a füleimet?! Inkább azt mondd meg, hogy szerinted e Gabik érdemesek-e a segítségemre?
 Frigyes: Könnyelmű hangulatban talált a kérdés, ezért a válaszom: igen.
 Eros: Én viszont nem vagyok könnyelmű hangulatban; de azért egyetérték.
 Melánia: *(Vörös ruhában betáncol Istvánnal. A táncszámnak vége.)*

Eros: Intézd el, kérlek, ó Frigyes, hogy most hölgyválasz legyen. *(A zene ismét megszólal.)*

Frigyes: Kívánságod parancs. *(Felemeli a hangját.)* Figyelem: hölgyválasz.

Eros: *(Felkéri Istvánt táncolni.)*

Frigyes: *(Eddig megrendülve nézte Melániát, most reménykedve eléje lép.)*

Melánia: *(Kikerüli Frigyeset, Gabi-l-hez megy.)* Szabad?

Frigyes: *(Csalódottan el.)*

Gabi-1: *(Megkövülten nézi Melániát.)*

Melánia: Mi bajod, hölgyválasz van. *(A végén elhalkul a hangja, ő is meredten nézi Gabi-l-et.)*

Gabi-1: Lány legyek, ha te nem Melánia vagy.

Melánia: Te vagy az, Gabi?

Gabi-1: Ez valóságos csoda. Melánia! *(Megöleli.)*

Melánia: Gabikám. *(Arcon csókolja.)*

Gabi-1: Hát hogy kerülsz ide?

Melánia: Feljöttünk mamával megnézni a Kerge Színház legújabb vígjátékát.

Gabi-1: Igazán? És mit adtak?

Melánia: Gabik.

Gabi-1: Tessék.

Melánia: Mondom: Gabik.

Gabi-1: Mondom: tessék.

Melánia: Miért tessékelsz?

Gabi-1: Miért többes számban szólítasz meg?

Melánia: Nem szólítottalak meg, csak azt mondtam: Gabik.

Gabi-1: *(Kis szünet után.)* Teljesen jól érzed magad?

Melánia: *(Csodálkozik.)* Ezt most miért kérdezed? *(Észbekap.)* Ja, értem már; a színdarab címe az, hogy: Gabik.

Gabi-1: Ez a címe? *(Belenyugszik.)* Na és, jól szórakoztál a gabikon?

Melánia: Hát tudod, az egy szörnyű nagy gabikság...

Gabi-1: Gabikság???

Melánia: Vagy mit is mondok; szóval marhaság, de most éppen ilyenre vágytam.

Gabi-1: Vagy úgy.

Melánia: Délutáni előadás volt, azután ott megismerkedtünk egy egyetemista fiúval, aki statisztált a darabban, Istvánnak hívják, ő hívott meg ide bennünket. Mamának holnap reggel dolga van, hazautazott, de én eljöttem a fiúval. Gondolom, ismered őt?

Gabi-1: Istvánt? Persze. Szóval a mamával jöttél fel? Hogy van a mama?

Melánia: Nagyon jól; és a papa?

Gabi-1: A papa is jól van.

Melánia: Gyere, pokoli éhes vagyok, harapjunk valamit.

Gabi-1: Pokoli jó ötlet, én is éhes vagyok; evés közben majd mindent elmesélünk egymásnak. *(Mindketten el.)*

István: *(Erosszal táncol.)* Engedd meg, szépségem, hogy bemutatkozzam: István vagyok.

Eros: Én pedig Eros.

István: Mint a szerelemisten?

Eros: Igen, az vagyok.

István: Olyan szép is vagy, mint a szerelem.

Eros: Köszönöm.

István: Még nem láttalak itt, szépségem, te is hallgató vagy?

Eros: Nahát hallgató aztán igazán nem vagyok, inkább nagyon is szeretek beszélni; ám ha arra gondolsz, hogy idejárok-e, arra azt válaszolom, hogy nem, én már elvégeztem az egyetememet.

István: Ezt az egyetemet?

Eros: Minden egyetemet.

István: Ezt hogy érted, angyalkám?

Eros: Angyalkám? Angyal? Mi az, hogy angyal? Ja, tudom már; de miért nevezel te engem angyalnak? Talán nem tudod megkülönböztetni a fiúkat a lányoktól?

István: *(Vigyorog.)* De még mennyire meg tudom megkülönböztetni, még vaksötétben is; de hogy' jön ez most ide?

Eros: Az nagyon egyszerű: az angyalok hímneműek; nem tudtad? De még ha nőneműek lennének is: én akkor sem az vagyok, hanem isten.

István: *(Nevet.)* A humorod mindenesetre isteni...

Eros: Igen, isteni.

István: ...imádlak.

Eros: Akkor ez már a második; fog ez menni!

István: Tündérkém, áruld el, hogy...

Eros: *(Közbevág.)* Tündér sem vagyok, csupán csak isten... *(rövid tétovázás után)* vagy legfeljebb istennő.

István: Hát, ha ragaszkodsz hozzá, légy az; te olyan szép vagy, hogy az lehetsz, amit csak akarsz. Hát akkor, istennőm, elárulnád, hogy mit számoltál az imént?

Eros: Semmi különösét, csak az imádóimat.

István: És még csak a másodiknál tartasz? Ilyen szép lány, akarom mondani, ilyen szép istennő, és még csak kettő?

Eros: Lesz az még több is!

István: Egész biztosan; de visszatérve az egyetemekre: hányat is végeztél el?

Eros: Mint már mondtam: mindegyiket.

István: De hát az képtelenség; hát hány éves vagy te, istennőm? Hiszen legfeljebb...

Eros: *(Közbevág.)* Annál sokkal több vagyok.

István: *(Hüledezve.)* De hiszen még nem is mondtam semmit!

Eros: Nem; de gondoltál.

István: Na és, te tudod, mit gondoltam?

Eros: Természetesen, hiszen isten vagyok.

István: Na erre, kíváncsi vagyok.

Eros: Hogy húszéves vagyok.

István: *(Elképed.)* Tényleg arra gondoltam. Még ilyet?

Eros: Semmiség.

István: De hát akkor mennyi vagy? Huszonkettő?

Eros: Még annál is több.

István: Még annál is több? Mégis mennyi?

Eros: *(Rövid szünet után.)* Háromezer. *(Pajkosan mosolyog.)*

István: Háromezer! *(Halál komolyan.)* Jól tartod magadat, nem látszol annyinak.

Eros: Na és te hány éves vagy?

István: Kicsivel fiatalabb, mint te, csak huszonhárom.

Eros: Ki volt az a lány, akivel az imént táncoltál?

István: Melánia, miért kérdezed?

Eros: Mióta ismered?

István: Ma óta. Miért érdekel az téged, istennőm?

Eros: Ma óta, és már ilyen bizalmas viszonyban vagytok?

István: Nem vagyunk bizalmas viszonyban.

Eros: Á, értem; hogy a vállát csókolgattad, az neked még nem bizalmas viszony. Akkor gondolom, szerelmi ajánlatot nem is tettél neki?

István: Elárulnád, hogy miért kérdezed ezeket? *(Közelebb akarja vonni magához Erost, de Eros felemeli a kezét; így erőlködése hiábavaló.)*

Eros: Ó, hát csak tudni szeretném, mire is számíthatok.

István: Ja, úgy.

Eros: Tehát: tettél szerelmi ajánlatot?

István: *(Felháborodva.)* Minek nézel te engem? *(Más hangon.)* Természetesen!

Eros: Elárulnád, hogy mit ajánlottál?

István: Mit ajánlottam? A lakásomat ajánlottam; ma éjszaka nincs hol aludnia; ez csak elég szép tőlem?

Eros: Elfogadta az ajánlatot?

István: Miazhogya. *(A táncszámnak vége, zeneszünet.)*

Eros: *(Leül egy asztalhoz.)* Kár!

István: *(Eros mellé ül.)* Hogy-hogy kár?

Eros: Talán nem beszéltem elég világosan?

István: Úgy értem... azt akarod mondani, hogy te... hogy én...

Eros: Melyik lány állhatna ellent ekkora ékesszólásnak? Az istennőkről már nem is beszélve.

István: Tehát feljönnél a lakásomra?

Eros: Meggondolandó; ámbár ma valahogy nincs kedvem a csoportszexhez.

István: Hogy-hogy csoportszex?

Eros: Szerinted a szexben három résztvevő még nem meríti ki a csoport fogalmát?

István: Ki lenne a harmadik? Ja úgy, Melániára gondolsz? Hát ő nem lesz ott.

Eros: Hát mégsem hívtad meg őt?

István: Meghívtam, de Melániának meg kell értenie, hogy téged nem lehet kihagyni.

Eros: Köszönöm, ilyen gáláns bókot még nem hallottam; azonban alig hiszem, hogy ilyesmit megért egy lány; és azonkívül: hol fog aludni az a szegény kislány?

István: De istennőm, hát mi gondod vele?

Eros: Na persze, nem az én gondom; meg a tiéd sem. Hát akkor mindent megbeszéltünk, de figyelmeztetek, a kísérőm nagyon féltékeny természetű. Most hagyj magamra, beszélnem kell vele.

István: Eljössz tehát! *(Meg akarja csókolni Erost.)*

Eros: *(Kitér a csók elől.)* Menj, majd később...

István: Én tudok várni. *(El.)*

Eros: *(Befejezi az előző mondatát.)* ...úgy ezer év múlva. *(István után néz, majd halkán, majdnem súsva.)* Frigyes!

Frigyes: *(A hívásra csaknem azonnal megjelenik a jobboldalon.)* Itt vagyok istennőm; de kérlek, kíméld a fületem, csaknem belesüketültem.

Eros: Frigyes, légy szíves, viselkedj úgy, mintha halálosan féltékeny volnál rám.

Frigyes: Mintha mi lennénk?

Eros: Mintha halálosan féltékeny volnál rám.

Frigyes: Ezt nem tudom megjátszani.

Eros: Nem? És miért?

Frigyes: Mert én valóban halálosan féltékeny vagyok rád.

Eros: *(Nevet.)* Jó, akkor ne játszd meg, csak mutasd ki; de azért ne vidd túlzásba se. Na, de itt jön Gabi. *(Frigyessel együtt a baloldali kijáráshoz megy.)*

Gabi-2: *(Be. Eros és Frigyes úgy helyezkednek el, hogy majdnem teljesen eltakarják; csak fejének felső fele, ezenkívül meg-meglibbenő szoknyája látszik időnként.)*

Eros: Szia, Gabi, lásd, én már ismerlek téged, az én nevem Eros.

Gabi-2: Szia, te is hallgató vagy?

Eros: Nem, én beszélő vagyok. Ezt a fiút itt mellettem Frigyesnek hívják.

Gabi-2: Szia.

Eros: Ha nem is vagyok hallgató, azért sok mindent tudok rólad.

Gabi-2: Például mit?

Eros: Például azt, hogy fiúnak akarsz átöltözni.

Gabi-2: Ez már közbeszéd tárgya??? Nahát, ez nem is tudományegyetem, a hírek mégis fénysebességgel terjednek.

Eros: Nyugodj meg: csak én tudom...

Gabi-2: Csak te! Na és Frigyes?

Eros: Meg Frigyes.

Gabi-2: Meg még néhányan rajtatok kívül is.

Eros: Nem, nem, csak mi ketten; de mi is csak azért, mert én isten vagyok.

Gabi-2: Ki vagy te? Isten?

Frigyes: Azazhogy istennő.

Gabi-2: Istennő! Kislányból megmintázva! Isteni ötlet! Hogy tudjátok ezt ilyen komoly képpel előadni?

Eros: Ha úgy jobban tetszik, mosolyoghatok. *(Mosolyog.)* Frigyes, mosolyogj te is.

Frigyes: Ahogy kívánod. *(Unottan széthúzza az ajkát.)*

Gabi-2: Csuda jópofik vagytok!

Eros: Mit szólnál hozzá, ha én felöltöztetnék fiúruhába?

Gabi-2: *(Megjátssza, hogy komolyan veszi Erost.)* Kegyes istennő! A pajtásom, akit szintén Gabinak hívnak, valóban azt javasolta, hogy öltözzem át fiúnak, de én nem tartottam nyerő ötletnek.

Eros: Hát, ha nem akarod, akkor persze...

Gabi-2: *(Hirtelen.)* Tudod mit, akarom.

Eros: Tehát akarsz? Jó; csak egy szempillantás az egész és nem fog fájni.

Gabi-2: Csak egy szempillantás? *(Nevet, nem hisz neki.)* Akkor csak rajta.

Eros: Máris. *(Int; a színpadi világítás kb. egy másodpercre kialszik.)*

Gabi-2: *(Lép egyet, Eros és Frigyes utat enged neki, így látható lesz. Már férfiöltönyben van, de egyelőre nem veszi észre.)* Hát, örülök, hogy megismeretek benneteket. *(Nevetve továbbmegy, néhány lépés után hirtelen elkomolyodik, elképedve megtorpan; észrevette, hogy már nem lányruhában van. Nézegeti és tapogatja ruhadarabjait, nem ért semmit; végül üveges szemmel bámul maga elé.)*

Eros: *(Odasétál Gabi-2-höz.)* Csak nincs valami baj?

Gabi-2: *(Révetegen.)* Határozottan emlékszem, a mosdóban még szoknyában voltam.

Eros: Persze, hisz a nadrágot csak az imént adtam rád.

Gabi-2: ...ide a táncterembe meg tűsarkú cipőben léptem be...

Eros: Beláthatod, hogy fiú nem viselhet olyat.

Gabi-2: ...és szalag volt a hajamban. *(A hajához nyúl, a szalagot nem találja, de a haját sem.)* Hová tűnt a szalag? Hová tűnt a hajam???

Eros: Még megvan, csak kicsit átalakítottam fiúsrá.

Gabi-2: De hát hogy' lehet ez?

Eros: *(Méltóságteljesen.)* Mint említettem volt, én Eros vagyok, a szerelem isten... *(ránéz Frigyesre)* ...nője.

Gabi-2: Akkor hát mégsem tréfa? Még ilyen! *(Nézi és tapogatja az öltönyét.)* Igen, el kell hinnem, hogy az vagy, akinek mondod magad: ilyen tiszta gyapjú öltönyt csak az isten képes előteremteni.

Eros: Az se mindig.

Gabi-2: *(Egyre jobban lelkesedik.)* Hogyan köszönjem meg? *(A zene megszólal.)* Felkérhetlek táncolni, istennő? Ha már beöltöztettél fiúnak.

Eros: Hát hogyne.

Frigyes: Várjatok egy kicsit. *(Félrevonja Erost.)* Eros, te tulajdonképpen mit csináltál vele: csak fiúruhát varázsoltál rája, vagy igazán átváltoztattad fiúvá?

Eros: Te mit gondolsz?

Frigyes: Ha nem tudnám, hogy lány, azt hinném: fiú.

Eros: Tedd hozzá, hogy rendkívül csinos fiú. Bolondulni fognak érte a lányok.

Frigyes: *(Féltékenyen.)* Bolondulni fognak érte a lányok? Amint látom, egy jelölt máris akadt.

Eros: *(Nevet.)* Féltékeny vagy, Frigyes?

Frigyes: Most már elhiszed? Persze csak akkor, ha ez az izé, ez a Gabi tényleg fiú.

Eros: Bizony az, csak még nem tud róla!

Frigyes: Szent isten!

Eros: Melyikünkre gondolsz?

Frigyes: Egyiktekre sem, csak úgy mondom.

Eros: Ja? Hát, ha több kérdésed nincs, akkor visszamegyek Gabihoz.

Frigyes: Menj csak, velem ne is törődj.

Gabi-2: *(Táncol Erosszal.)* Mivel érdemeltem meg, hogy segítesz nekem?

Eros: Bánatod meghatott, meg különben is: én a szerelmesek pártfogója vagyok.

Gabi-2: Igazán? Imádlak.

Eros: Hallod Frigyes, ez már a harmadik. *(Balra kitáncol Gabi-2-vel.)*

Frigyes: *(Mérgesen.)* Jaj, be örülök. *(El.)*

Melánia: *(Jobbról be Gabi-1-gyel.)* Hát akkor beszélj.

Gabi-1: Van itt egy lány az egyetemen.

Melánia: Egy??? Mintha láttam volna többet is.

Gabi-1: Igen, de számomra csak az az egy létezik: szeretem őt!

Melánia: Mióta?

Gabi-1: Mióta? Amióta egy félévvel ezelőtt először megláttam.

Melánia: Amikor először megláttad, azonnal beleszerettél? *(Meggyőződéssel.)* Úgy az igazi.

Gabi-1: De ő mást szeret, és ez ellen nem tehetek semmit.

Melánia: Nem, és miért?

Gabi-1: Mert belátom, én nem vagyok méltó hozzá!

Melánia: *(Tátva marad a szája, úgy elbámul.)* Ez az egyetem hatása nálad?

Gabi-1: Amellett pedig úgy szeretem, hogy... mi van az egyetem hatásával?

Melánia: Azt kérdeztem, hogy az egyetem hatására, vagy attól függetlenül tört-e ki rajtad ez a... nem is tudom, minek nevezzem?

Gabi-1: Pedig az úgy van. Nem vagyok rá méltó!

Melánia: Sok fiút ismerek, de te vagy az első, aki... de az isten szerelmére, miért? *(A zeneszámnak vége.)*

Eros: *(Bekukkant.)* Miért beszél ez a lány a szerelmemről? Nekem nincs is szerelmem! *(Megvilágosodik.)* Ja, ő is csak úgy mondja. *(El.)*

Gabi-1: Gabi magasabb nálam!

Melánia: Mennyivel? Egy fejjel?

Gabi-1: Pontosan nem tudom, talán négy-öt centivel.

Melánia: Tehát ezért nem vagy méltó rá???

Gabi-1: Ezért!

Melánia: Ezért nem próbálsz meghódítani?

Gabi-1: Ezért.

Melánia: Nem is vagy te olyan kicsi, ha ekkora ostobaság belédfér.

Gabi-1: A lánynak felnézni kell a fiúra, nem lenézni.

Melánia: Egy lány akkor is felnézhet a fiújára, ha lenéz rá.

Gabi-1: De most nagy bánat gyötri őt.

Melánia: Miféle?

Gabi-1: A fiúja ma este egy másik lányt csókolgatott.

Melánia: Végre egy jó hír.

Gabi-1: Ez neked jó hír?

Melánia: Hát persze; itt a nagy alkalom megvigasztalni a kis árvát.

Gabi-1: Nem; én úgysem tehetem őt boldoggá, ezért most az a legfontosabb, hogy István visszatérjen hozzá.

Melánia: Bámulatos vagy!

Gabi-1: Bámulatos, miért?

Melánia: Még kérded; hát hol találsz még egy olyan fiút, aki a vetélytársa pártján áll?

Gabi-1: De én azt akarom, hogy Gabi boldog legyen, még ha én boldogtalan vagyok is attól!

Melánia: *(Meghatottan megsimogatja, nagyon gyöngéden.)* Neked elment az eszed!

Gabi-1: Tudom én, hogy eszetlen vagyok.

Melánia: Nahát, hadd hallom, kis eszetlenem, mit eszeltél ki?

Gabi-1: Azt, hogy Gabi kiadja magát fiúnak, és elcsábítja a csábítót.

Melánia: Azt, akit István csókolgatott?

Gabi-1: Azt.

Melánia: *(Elképed.)* Minek???

Gabi-1: Merthogy, ha István látja azt, hogy az a lány ilyen csélcsap, akkor majd visszatér hozzá.

Melánia: Nem!

Gabi-1: Mi nem?

Melánia: Nem jó; mert először is, csak rossz színdarabokban fordulhat elő, hogy a fiúruhába öltözött lányt elfogadják fiúnak; másodszor: sokkal egyszerűbb, ha megmarad lánynak és magát a fiút csábítja vissza; és harmadszor: nem csábítgatni kellene azt a csábítót, hanem inkább megtépni.

Gabi-1: Az ismeretlen lányt?

Melánia: Róla beszélek.

Gabi-1: De hátha az a lány nem bűnös; hátha nem is tudta, hogy a fiú már foglalt.

Melánia: Egy lánynak tudnia kell, hogy szabad fiú nem létezik; én bizony Gabi helyében kikaparnám a szemét annak a lánynak.

Gabi-1: *(Melánia szemébe néz.)* De hátha szép szeme van annak a lánynak?

Melánia: Vagy legalábbis megpofoznám.

Gabi-1: *(Megsimogatja Melánia arcát.)* Egy lányarcot nem simogatni kellene inkább?

Melánia: Vagy pedig... *(elbizonytalanodik)* mit nézel rám ilyen furcsán?

Gabi-1: Mondok valamit: az az ismeretlen lány vörös ruhát visel.

Melánia: *(Hetykén.)* Na és aztán? *(Megriad.)* Igen?

Gabi-1: Igen. Van itt rajtad kívül más vörös ruhás lány is?

Melánia: *(Ijedten.)* Nem tudom.

Gabi-1: De én tudom: nincs. Meg aztán: nem tűnt fel neked az, hogy Gabi fiújának István a neve?

Melánia: *(Maga elé.)* Hát szóval...

Gabi-1: Még mindig azt hiszed, hogy meg kellene tépni azt a lányt? Mert akkor szólok Gabinak, ha visszajön, hogy pofozzon meg... vagy inkább a szemedet kaparja ki előbb? Mi a helyes sorrend?

Melánia: *(Rémülten.)* Szóval Gabi Istvánja az én Istvánom?

Gabi-1: Igen. Nagyon sajnálom, hogy éppen őt fogtad ki, ez a István minden szép lányra ráhajt, ebből sportot csinál, nem is titkolja nagyon, tehát ne hidd azt, hogy szeret téged; csak a vágyait akarja kielégíteni. Hallottam Gabi-tól, hogy eléggé merész volt veled szemben.

Melánia: Ha arra gondolsz, hogy megcsókolta a vállamat, hát...

Gabi-1: Arra gondolok.

Melánia: De hát az tulajdonképpen semmi; és... ezek után még kevesebb lesz.

Gabi-1: Akkor jó. Húgocskám, most megkeresem Gabit, egy kicsit soká elmarad. Megvársz, ugye?

Melánia: Persze, menj csak. *(Gondolataiba mélyed.)*

Gabi-1: *(Balra elmenne, a kijáratban beleütközik a befelé tartó Frigyesbe.)*

Frigyes: Bocsánat. Te ugye Gabi vagy?

Gabi-1: Bocsánat. Igen, Gabi vagyok, és te?

Frigyes: Frigyes a nevem. Te, gyere csak, szeretnék valamit mondani neked. *(Elmennek, a zene megszólal.)*

Gabi-2: *(Betáncol Erosszal, meglátja Melániát.)* Itt van a vörös ruhás lány! Ha nem veszed udvariatlanságnak, én most...

Eros: Menj csak, én majd Istvánnal táncolok. *(El.)*

Gabi-2: *(Melániához megy.)* Az előbb még Gabi ült ennél az asztalnál. Ismered őt? Nem tudod hová lett?

Melánia: *(Felriad.)* Mi az? Ja, persze Gabi itt volt, de elment megkeresni a lánypajtását, Gabit. Különben én a nővére vagyok Gabinak.

Gabi-2: Akkor te vagy Melánia?

Melánia: Honnan tudod?

Gabi-2: Mert én meg a fivére vagyok Gabi lánypajtásának.

Melánia: Akkor foglalj helyet. Hogy hívnak?

Gabi-2: *(Gépiesen.)* Gabinak.

Melánia: *(Nevet.)* Gabi??? Itt mindenkit Gabinak hívnak? *(Sorolja)* A fivérem Gábiel, vagyis Gabi, a lánypajtása Gabriella, azaz szintén Gabi, most meg te is...

Gabi-2: Gábor vagyok, vagyis Gabi. Jössz táncolni?

Melánia: Persze. *(Táncolnak.)*

Gabi-2: Melánia, te nagyon kedves kislány vagy.

Melánia: *(Kedvesen.)* Kedves tőled, hogy kedvesnek találsz.

Gabi-2: Annak ellenére, hogy nagyon szép is vagy.

Melánia: *(Megütődve.)* Most udvarolsz, vagy cikizel?

Gabi-2: Most már sem ezt, sem azt nem akarom.

Melánia: Hogy-hogy most már? Nem beszélnél világosabban?

Gabi-2: Mert mielőtt megismertelek volna, gyűlöltelek, és el akartalak csábítani.

Melánia: Nem ismertél, de azért gyűlöltél?

Gabi-2: Igen, de...

Melánia: Ráadásul még el is akartál csábítani? Mondd csak, te értesz valamit abból, amit mondasz? Mert én egy szót se!

Gabi-2: Ó, az roppant egyszerű! Te vagy a vörös ruhás lány!

Melánia: *(Nevet.)* Ezt megmagyaráztad! *(Elkomolyodik.)* Tényleg megmagyaráztad. Így tehát te, mint Gabi fivére, arra vállalkoztál - nővéred érdekében, - hogy elcsábítasz engem?

Gabi-2: Igen, de most már tárgytalan.

Melánia: Tárgytalan, miért?

Gabi-2: Mert démonnak képzeltelek, de nem vagy az.

Melánia: Tehát már nem akarsz elcsábítani?

Gabi-2: Már nem.

Melánia: Pedig...

Gabi-2: Igen?

Melánia: Csak meg kellene próbálnod, és én úgy el fogok csábulni, hogy István bele fog kábulni.

Gabi-2: Nem lehet, tisztességtelen lenne veled szemben, meg aztán...

Melánia: Meg aztán, mi?

Gabi-2: Nem mondtam igazat. Én nem fiú vagyok, hanem lány.

Melánia: Mi vagy te? Lány?

Gabi-2: Bizony az.

Melánia: Igazán? Nahát, mondok valamit: ha te lány vagy, akkor én meg fiú vagyok!

Gabi-2: Mégis lány vagyok, csak Eros, a szerelem istennője átöltöztetett fiúnak.

Melánia: Ah, úgy. Akkor te a nemlétező bátyád húga vagy, vagyis az a Gabi, akitől elcsábítottam Istvánt?

Gabi-2: Igen, az vagyok.

Melánia: Bocsáss meg nekem, ha tudsz, de ha nem tudsz, abba is belenyugszom, megverhetsz, megérdemlem, nem is fogok védekezni.

Gabi-2: Ugyan, mit képzelsz rólam, nem vagyok én olyan verekedős fajta; meg eleve sem azt akartam.

Melánia: Akkor megbocsátasz?

Gabi-2: Persze.

Melánia: Köszönöm. *(Arcon csókolja.)* Azért megmutathatnád.

Gabi-2: Mit???

Melánia: A csábítást.

Gabi-2: Megmutatni? Azt lehet. Hát akkor... kezdem. *(Kis szünet, tanácstalanul álldogál.)*

Melánia: Mi lesz?

Gabi-2: Hát... legelőször is...

Melánia: *(Jól mulat, de igyekszik eltitkolni.)* Igen, legelőször is?

Gabi-2: *(Kis szünet után.)* Tudod mit? Bevallom: fogalmam sincs, hogy lehet egy lányt elcsábítani.

Melánia: Sejtettem; pedig nem nehéz. Legelőször is udvarolj.

Gabi-2: Jó. *(Töri a fejét.)* Szép vagy, Melánia.

Melánia: Nem jó.

Gabi-2: Nem jó? Talán nem vagy szép?

Melánia: Az most mellékes, minden lány szépnek tartja magát; de nem szabad ennyire egyszerűen mondani.

Gabi-2: Aha; na várj; és ha azt mondom, hogy felháborítóan szép vagy, Melánia, az jó?

Melánia: Így már jobb, de még mindig nem az igazi.

Gabi-2: Nem szabadna megengedni, hogy ilyen lányok, mint te, Melánia, szabadon mászkálhassanak: mert amerre jársz, őrlítő szépséged következtében sorra elhullanak a hímnemű egyedek.

Melánia: Na látod, megy ez, habár egy kicsit mesterkéltnek tűnik, de azért...

Gabi-2: Meg el is túloztam egy kicsit.

Melánia: Eltúloztad? Dehogyan túloztad el. Ha te lány vagy, akkor tudnod kell, hogy ezen a téren nem lehet túlzásba esni; a lányok a szépségük felől mindent elhisznek. Nem is nagyon értem, miért olyan fontos az, hogy egy lány szép legyen?

Gabi-2: Ha nem lennél annyira szép, mint amilyen vagy, rögtön megértenéd!

Melánia: *(Nevet.)* Ez már igazi udvarlás, nagyon fejlődőképes vagy, Gabikám.

Gabi-2: Igazán?

Melánia: Bizony.

Gabi-2: *(A zene egy percre elhallgat, majd ismét megszólal.)* Táncolunk?

Melánia: Táncolunk. *(Táncolnak.)*

István: *(Be, szemmel láthatóan keres valakit.)*

Melánia: *(Meglátja a belépő Istvánt.)* Csókolj meg.

Gabi-2: Mi???

Melánia: Azonnal csókolj meg, nem hallod?

Gabi-2: De Melánia...

Melánia: *(Nem nyit vitát, elkapja Gabi-2-t, hosszan csókolja.)*

Gabi-2: *(Szédülten bontakozik ki.)* Mi volt ez, Melánia? Jól tudod, hogy én is lány vagyok.

Melánia: Először is: István téged csak hátulról látott; onnan nézve pedig tökéletes fiú vagy és meg kellett mutatni neki, hogy nem ő a csúcsszuper; másodszor pedig: szerintem mégiscsak fiú vagy te, és végül harmadszor: ha mégis lány lennél, hát... *(pajkosan mosolyog)* ...lánnyal még úgysem csókolóztam.

István: *(Miután közömbösen nézte a csókolózó Melániát, el.)*

Melánia: *(Jobbra kitáncol Gabi-2-vel.)*

Eros: *(Balról be Frigyessel.)* Jön a másik Gabi is. *(A jobboldali bejárathoz siet, Frigyes követi.)*

Gabi-1: *(Be. A táncospárok eltakarják, csak abból lehet tudni, hogy már benn van, hogy Erosszal beszélget.)* Sziasztok, ugye te vagy Eros?

Eros: Igen, az vagyok.

Gabi-1: A szerelem istennője?

Eros: Igen, az.

Gabi-1: Nagyon örülök. Te, mondd, tényleg segítenél nekem átöltözni lányruhába? *(Frigyes elsomfordál.)*

Eros: Frigyes!

Frigyes: *(Eros szavára megtorpan.)* Tessék.

Eros: El akarsz osonni? Gyere csak ide.

Frigyes: *(Visszajön.)* Istennőm, én csak...

Eros: Te csak jártattad a szádat.

Frigyes: Hát, ha már így ráhibáztál, beismerem, de csak azért, hogy gyorsítsam az ügymenetet.

Eros: Hogy mit gyorsítsál?

Frigyes: Az ügymenetet; mert tudod, így elmarad a hosszas álmélkodás, és...

Gabi-1: *(Szerényen.)* Bocsánat, hogy közbeszólok, de velem mi lesz?

Eros: Na igen, rólad egy kicsit megféledeztünk.

Gabi-1: Kérhetnék valami szexis kisestélyit?

Eros: Miért ne; hát akkor...

Gabi-1: *(Közbevág.)* Meg, hogy a hajam elborítsa a vállamat?

Eros: Olyan lesz. *(Inteni akar.)*

Gabi-1: Meg divatos cipőt?

Eros: Ahogy a kedves hívő óhajtja. Egyéb kívánság?

Gabi-1: Olyan szép szeretnék lenni, hogy Gabinak elálljon a lélegzete, ha meglát.

Eros: Hogy elálljon a lélegzete? Hiszen akkor megfullad! Netán a halálát kívánod?

Gabi-1: Istenőrizz!

Eros: Őrizzelek? Talán veszélyben vagy?

Gabi-1: Dehogyan vagyok veszélyben; meg aztán őrizetet sem kértem!

Eros: De hiszen azt mondtad, hogy isten őrizz.

Frigyes: *(Közbeszól.)* Istennőm, ez olyasféle, mint az istenments.

Eros: Értem már: ez sem azt jelenti, amit jelent. *(Gabi-I-hez.)* Tehát akkor elálljon, vagy ne álljon el Gabi lélegzete?

Gabi-1: Álljon el, de csak rövid időre.

Eros: Nem igen értem, mi jó van neked abban, ha Gabi nehezen lélegzik, de ahogy gondold. Akkor most már csinálhatom?

Gabi-1: Igen, kedves Eros, jöhet a hókusz-pókusz.

Eros: *(Megütözik.)* A hókusz-pókusz??? Hát jó, az lesz! Hókusz-pókusz! *(Hosszan, látványosan integet, a színpadi világítás kb. egy másodpercre kialszik, a zene elhallgat.)*

Gabi-1: *(Előbukkan, mivel a táncospárok elmennek előle. Előrelép; ruhája és hajviselete szakasztott olyan, mint Melániáé.)* Hol egy tükör? *(A falitükörben nézegeti magát.)* Istenien nézek ki.

Frigyes: Inkább istennőien.

Gabi-1: *(Szinte megdöbbenve nézegeti a hajzatát.)* Mennyi haj!

Eros: Na igen, egy ici-picit megnövesztettem.

Gabi-1: Egy ici-picit??? *(Szétrázza hajzatát, amely erre a derekáig omlik le.)* Hát ez... ez... szebb, mint gyönyörű... ó, édes istenem...

Frigyes: *(Figyelmeztetően.)* Édes istennőm!

Gabi-1: *(Szinte gépiesen.)* Édes istennőm. *(Alig tud magához térni az ámulatból.)*

Eros: Örülök, hogy tetszel magadnak.

Frigyes: Olyan vagy, mintha a saját nővéred lennél.

Eros: Igaz; pontosan... *(torkán akad a szó)* Frigyes! Tisztában vagy azzal, mit is mondtál?

Frigyes: Hát ha így kérdezed, akkor... nem. Mire gondolsz?

Eros: Gyertek közelebb. *(Suttogva mond nekik valamit.)*

Gabi-1: *(Nagy figyelemmel, egyre nagyobb ámulattal hallgatja Eros szavait.)* Eros! Ez istenhez...

Frigyes: Istennőhöz.

Gabi-1: ...istenőhöz méltó ötlet; imádlak.

Eros: Mit szólsz Frigyes, ez már a negyedik.

Frigyes: Mit mondjak, szépen gyűjtögeted az imádóidat.

Eros: Akkor, ahogy mondtam, te, Frigyes, lefoglalod Melániát, *(Melánia bejön, szótlanul álldogál)* eltűnsz vele valahová, és elő ne kerüljetez nekem egyhamar. A végén pedig majd emlékeztess arra, hogy jár neked egy nagy puszi.

Frigyes: Igen? Hadd emlékeztesselek rá: egy nagy puszi jár nekem. *(Szorosan Eros elé áll, ajkát összezsúcsorítja.)*

Eros: Mész innen? Azt mondtam, hogy a végén.

Frigyes: Addig nem tudok várni. *(Eroshoz hajolna, hogy megcsókolja, de Eros felemeli a kezét, nem tud egészen közel hajolni, akárhogy is erőlködik.)*

Eros: Fogadjunk, hogy tudsz várni!

Frigyes: Igazán nem szép tőled, hogy visszaélsz istennő voltoddal! A fogadást - isten neki - megnyerted. *(Melánia egészen közel lép hozzá.)* De hol van Melánia? *(Körbefordul, mégsem látja Melániát, hátat is fordít neki. A zene megszólal.)*

Eros: *(Megfordítja Frigyeset, közben int.)* Itt van.

Frigyes: *(Most már látja Melániát, felkéri táncolni, aztán kitáncol vele.)*

István: *(Be, meglátja Erost, feléje tart.)*

Gabi-2: *(Be; nem veszi észre Gabi-1-et)*

Gabi-1: *(Járni tanul, nem veszi észre Gabi-2-t.)*

Gabi-2: *(Felkéri Erost táncolni, ezzel megelőzi Istvánt; majd kitáncolnak.)*

Gabi-1: *(Bizonytalanul lépked, megjátssza, hogy imbolyog, még egyet lép, majd kiszámítottan beleesik az éppen odaérkező István karjába, aki elkapja.)*
Köszí.

István: Nincs mit, máskor is, csak szóljál, szép lányokat szívesen ölelgetek.

Gabi-1: Azt tudom.

István: Különben, ha már ilyen szépen összejöttünk, nem akarsz táncolni?

Gabi-1: Még szép, hogy felkérsz táncolni.

István: *(Furcsállja, de nem teszi szóvá, más jár a fejében.)* Milyen érdekes, a ruhád pont olyan, mint egy másik lányé, akivel nem sokkal ezelőtt táncoltam.

Gabi-1: Hát ez minden képzeletet felülmúl.

István: Miről beszélsz?

Gabi-1: Ez a ruha nem ugyanolyan, hanem ugyanaz!

István: Micsoda: talán Melánia neked adta a ruháját? Akkor ő most miben van?

Gabi-1: *(Dühös, de csak színleli.)* Hát ez hihetetlen! Egész este velem táncolsz, és nem ismersz meg!

István: Mit mondasz: hogy egész este veled táncolok? Te összetévesztesz valakivel.

Gabi-1: Még, hogy összetévesztelek? Talán bizony nem te vagy István?

István: Istvánnak István vagyok, de téged most látlak először.

Gabi-1: Mondd István, mi akar ez lenni?

István: Mi akar lenni micsoda? Nem értelek.

Gabi-1: Te nem érted? Ha valaki valamit nem ért, akkor az én vagyok.

István: És mit nem értesz, aranyom?

Gabi-1: Mi a célod azzal, hogy nem ismersz meg, mi?

István: De én tényleg nem ismerlek.

Gabi-1: Hát ez már túlmegy minden határon!

István: De...

Gabi-1: Talán a nevemet se tudod? Ugyan hányszor mondtad, hogy Melánia így, meg Melánia úgy; most meg...

István: Melánia! Az igaz lehet, hogy Melánia ruhájában vagy, de...

Gabi-1: Én vagyok Melánia!

István: Te??? *(Erősen töpreng.)* Tudom már, ki lehetsz te: Gabi nővére, igen, igen, veszettül hasonlítasz rá.

Gabi-1: Ezt eltaláltad, Gabi valóban a fivérem.

István: Na látod!

Gabi-1: Mit lássak? Talán a mamám nem említette meg őt?

István: A mamád?

Gabi-1: Igen, igen, a mamám! Olyan alacsony, szőke asszony, kicsit raccsol, és anyajegyet visel az álla baloldalán, ha még vissza tudsz rá emlékezni.

István: *(Mereven néz, nem tudja, álmodik-e, vagy sem.)* Az a te mamád? Tényleg mondta, hogy van egy fivére Melániának és Gabi a neve. Ez örület.

Gabi-1: Szóval ismered őt? *(István révetegen bólint.)* Na és, arra emlékszel, hogy a színházi előadás után meghívtál minket ide, de mamának haza kellett utaznia, és csak én jöttem el veled?

István: *(Abbahagyja a táncot, mivel a zene elhallgat; révetegen.)* Igen.

Gabi-1: Akkor meg mi a csudának mondtad azt, hogy nem ismersz, mi? Talán neked az nem elegendő ismeretség, hogy a vállamat csókolgattad? *(A zene ismét megszólal.)*

István: *(Nekitámaszkodik egy asztalnak, leroskad egy székre, utolsó erejével.)* De hisz az nem te voltál.

Gabi-1: Nem én? Tehát nem engem hívtál meg a lakásodra ma éjszakára?

István: *(Bambán bámul.)*

Gabi-1: Ha nem engem, akkor kit?

Eros: *(Betáncol Gabi-2-vel, mindketten hallják a beszélgetést.)*

István: *(Látja Erost, óriási kínban.)* De közben megváltozott a helyzet... nem jöhetsz el hozzám... mert... mert...

Gabi-1: Tehát: meghívtál, vagy sem?

István: Jó, jó, meghívtalak, de mégsem jöhetsz, mert... valami történt... valami nagy baj történt...

Gabi-1: Miféle nagy baj? Talán leégett a lakásod?

István: Azt nem, de...

Gabi-1: *(Közbevág.)* Vagy elfoglalta a lakásmaffia?

István: *(Magáévá teszi az ötletet.)* Igen, pontosan...

Gabi-1: *(Közbevág.)* Különben úgyis mindegy, ezek után úgysem megyek el hozzád. *(Otthagynak Istvánt, Eroshoz megy.)* Mit szólsz?

Eros: Ragyogó alakítás volt. *(Egyik Gabiról a másikra pillantgat.)* Megismertek egymást?

Gabi-1 és Gabi-2: *(Erősen nézik egymást, azután egyszerre.)* Hiszen ez Gabi!

Eros: Bizony!

Gabi-1: *(Kis szünet után.)* Milyen csinos fiú lett belőled!

Gabi-2: Belőled meg álomszép kislány.

Eros: Hát, csak nyugodtan udvaroljatok egymásnak. *(Istvánhoz megy.)* Nagyon lógatod az orrod; történt valami?

István: *(Felnéz.)* Semmi, igazán semmi különös, csak kicsit megörültem.

Eros: Igazán? *(A közönségnek.)* Végre egy jó hír.

István: *(Feltápaszkodik, lassan kimegy.)*

Gabi-1: Táncolunk?

Gabi-2: Persze.

Gabi-1: *(Fiú módra átfogja Gabi-2 derekát.)*

Gabi-2: *(Lány módra Gabi-1 vállára teszi a kezét. Tesznek néhány tánclépést.)*

Eros: *(Odamegy a Gabikhoz, rázza a fejét.)* Nem jó.

Gabi-2: Mi nem jó, istennőm?

Eros: Nem jól táncoltok.

Gabi-1: Nem jól táncolunk? Pedig én azt hittem, jól tudok táncolni.

Gabi-2: Én is.

Eros: Ó, hát nem arról van szó; a szereposztás nem jó.

Gabi-1: A szereposztás???

Gabi-2: Miféle szereposztás? Nem színházban vagyunk.

Eros: Nézzétek meg a többi táncospárt: a fiú fogja át a lány derekát, és a lány teszi a fiú vállára a kezét.

Gabi-2: Nade hát mi is úgy csináljuk, *(Gabi-1-hez)* nem igaz, Gabikám?

Gabi-1: *(Bólint)* Tökigaz, Gabikám. *(Hirtelen meghökken, megtorpan.)*

Eros: *(Szélesen mosolyog.)* Igen?

Gabi-1: Te Gabi, most én vagyok a lány és te vagy a fiú; te fogd át az én derekamat, és én teszem a kezemet a te válladra.

Gabi-2: Igazad van.

Eros: Így már helyes. *(El.)*

Gabi-2: Te, Gabi, akarok valamit mondani.

Gabi-1: Igen, és mit?

Gabi-2: Sikerült.

Gabi-1: Ennek nagyon örülök. Mi?

Gabi-2: Mi, mi?

Gabi-1: Mi sikerült?

Gabi-2: A csábítás.

Gabi-1: Melánia elcsábítása?

Gabi-2: Igen; és még túl jól is sikerült.

Gabi-1: Ezt hogy érted?

Gabi-2: Hát tudod, elég bután csináltam, de Melánia mégis igencsak beleélte magát; a végén meg még meg is csókolt.

Gabi-1: Mit csinált? Megcsókolt? *(Borúsan.)* Akkor mégsem volt túl jó ötlet az átöltözés. És hogyan?

Gabi-2: Mit, hogyan?

Gabi-1: Hogyan csókolt meg?

Gabi-2: Hát elkapott és megcsókolt.

Gabi-1: Kicsit pontosabban nem tudod?

Gabi-2: Hát elkapta a fejemet és...

Gabi-1: *(Elkapja Gabi-2 fejét.)* Így?

Gabi-2: Valahogy így.

Gabi-1: Na és aztán?

Gabi-2: Magához húzta a fejemet és jó alaposan rátapadt a szájamra.

Gabi-1: *(Magához húzza Gabi-2 fejét és jó alaposan rátapad a szájára, majd elengedi.)* Így volt?

Gabi-2: Igen, így valahogy, de...

Gabi-1: De?

Gabi-2: Mégis más volt; egészen más.

Gabi-1: Más? Talán nem jól utánoztam?

Gabi-2: Nem Gabikám, nem jól utánoztad...

Gabi-1: *(Elkämpicsorodva.)* Pedig hát igyekeztem...

Gabi-2: ...mert az utánzat jobb volt, mint az eredeti.

Gabi-1: *(Meghökken, azután felvidul.)* Tényleg???

Gabi-2: Bizonyisten.

Eros: *(Be Frigyessel.)* Már megint rólam beszélnek, de megint csak úgy.

Gabi-2: Szabad kérnem? *(Most ő kapja el Gabi-1-et.)*

Eros: *(Frigyeshez.)* Hol hagytad Melániát?

Frigyes: Melánia? *(Nagy örömmel ejti ki a lány nevét.)* Szépítkezik.

Eros: *(Hosszasan nekikészülődik, majd int a Gabik felé, a színpadi világítás kb. egy másodpercre kialszik.)*

Frigyes: *(Felfigyel Eros mutatványára.)* Te jó isten...nő, mi volt ez megint?

Eros: Csak figyeld a Gabikat, magadtól is rájössz.

Gabik: *(Meghökkenve abbahagyják a csókot, kibontakoznak egymás karjából, meredten néznek.)*

Gabi-1: *(Húzogatja a ruhája mellrészét, elfordul Gabi-2-től, megérinti a mellét, döbbenten néz maga elé.)*

Frigyes: Te, ez rájött arra, hogy lány lett belőle.

Eros: *(Mosolyog, bólint.)*

Gabi-2: *(Kapóra jön neki, hogy Gabi-1 elfordult, elképedve nézi magát.)*

Frigyes: Ez a másik Gabi meg arra, hogy fiú lett.

Eros: Na, mit szólsz?

Frigyes: Eláll a szavam! *(Erosszal együtt el.)*

Gabi-2: Gabikám, egy percre magadra hagylak.

Gabi-1: *(Megörül.)* Hát persze, menj csak.

Gabi-2: *(El balra, közben a zene megszólal.)*

Gabi-1: *(Maga elé suttogja.)* Lány lettem! Magasságos ég, lány lett belőlem, de hogy' lehet az? Mi lesz ebből? Most egy másik lánytól hagyom elcsábítani magamat? *(Szalad kifelé.)*

Melánia: *(Be. Elképedve nézi Gabi-1-et, majd önmagát.)* Ha nem tudnám, hogy itt állok, azt kellene hinnem, hogy ott szaladok. *(Elfogja Gabi-1-et.)* Hová, hová, szép hölgy?

Gabi-1: Melánia, ó Melánia, szörnyűség...

Melánia: Mi a szörnyűség?

Gabi-1: Megcsókoltam Gabit és...

Melánia: Eddig jó; és mi a szörnyűség?

Gabi-1: Hát éppen ez.

Melánia: Ez??? De nekem úgy rémlik, mintha szeretnéd.

Gabi-1: Hát persze, örülten.

Melánia: Ezt elhiszem, pont úgy is beszélsz, örülten.

Gabi-1: Nem érted, de hogyan is érthetnéd, amikor én sem értem.

Melánia: Mit nem értesz?

Gabi-1: Melánia, én lány vagyok.

Melánia: Hát persze, annak öltöztél; csak azt nem értem, hogy tudtál pont olyan ruhát szerezni, mint az enyém. Ez állítólag egyedi modell.

Gabi-1: Melánia! Először is: én tényleg lány vagyok, másodszor pedig a ruhaazonosság Eros ötlete volt.

Melánia: Ki az a Eros?

Eros: *(Bekukkant, némán figyel.)*

Gabi-1: Az a lány, akit Frigyes hozott ide a bálba.

Melánia: Aha, tudom már, Frigyes beszélt róla. Te mondd, ez a Frigyes nem lökött egy kicsit? Mert olyasmit akart beadni nekem, hogy az a lány nem más, mint...

Gabi-1: ... a szerelem istennője.

Melánia: Már te is kezded? Gabikám, térj észre!

Gabi-1: Értsd már meg Melánia; neked most már nem fivéred van, hanem nővéred.

Melánia: *(Megadóan.)* Hát persze, nővérem.

Gabi-1: Nem hiszed, ugye? Hát idenézz. *(Hátat fordít a közönségnek és megmutatja a mellét Melániának.)*

Melánia: *(Rémülten a szájához kapja a kezét.)* Úristen!

Eros: *(Kissé megsértődve.)* Talán csak nem Zeusra gondolsz?

Gabi-1: *(Megütődve.)* Na, azért csak nem vagyok annyira ijesztő?

Melánia: Éppen ellenkezőleg, gyönyörű lány lett belőled. De hát hogy lehet az? Te, mivel kísérleteztetek ti itt?

Gabi-1: Ugyan már, ez humán egyetem; különben már sejtem, hogy ez is Eros műve, és tulajdonképpen nem is az a baj, hogy lánnyá változtam.

Melánia: Nem? Te szeretsz lány lenni?

Gabi-1: Miazhogy. Csodálatos érzés.

Melánia: *(Kétkedve.)* Azt hiszed?

Gabi-1: Azt, azt.

Melánia: Ahogy gondolsz; de még mindig nem világos, mi abban a szörnyűség, hogy megcsókoltad Gabit?

Gabi-1: Az, hogy jólesett; Melánia, én élveztem a csókját, érted?

Melánia: Persze, hogy értem. Élvezted, az volt a szörnyűség. Te, ha undort éreztél volna, az lett volna az élvezet, ugyi?

Gabi-1: Hát még mindig nem érted? Melánia, én egy másik lány csókját élveztem! Gabiét!

Melánia: Na és? Én is élveztem az ő csókját, és hát mit mondjak: nem is volt igazán szörnyű.

Gabi-1: De a legnagyobb szörnyűség még csak ezután következik.

Melánia: És az?

Gabi-1: Ha Gabi ismét meg akarna csókolni, én nem tiltakoznék! *(Döbenten.)* Hogy az ember mennyire nem ismeri önmagát.

Melánia: Akkor most mit fogsz csinálni?

Gabi-1: Hogy mit? Megyek a mosdóba.

Melánia: Minek?

Gabi-1: *(Boldog mosollyal.)* Lánynézőbe. *(El.)*

Gabi-2: *(Be, alig áll a lábán.)* Melánia.

Melánia: Veled meg mi van? *(Tréfál.)* Csak nem, hogy fiú lett belőled?

Gabi-2: *(Megdöbbenve.)* Hát ezt meg honnan tudod?

Melánia: Na de Gabi, hiszen én csak tréfáltam.

Gabi-2: De én nem; én valóban fiú lettem!

Melánia: Igazán? Akkor az imént mégsem lánnal csókolóztam. Meg Gabi sem.

Gabi-2: Nahát éppen erről van szó.

Melánia: Miről?

Gabi-2: Hogy én fiúval csókolóztam.

Melánia: Milyen fiúval?

Gabi-2: Hát Gabival, érted már?

Melánia: *(Huncutul megvillan a szeme.)* Ja úgy; de azért élvezted, nem?

Gabi-2: Nahát éppen ez a pokoli: jólesett, igen, de te ezt honnan tudod?

Melánia: Női megérzés. Hiszen tudod, te is voltál nő.

Gabi-2: Voltam? Vagyok! Még mindig az vagyok; lélekben legalábbis.

Melánia: Ha ismét meg akarna csókolni, mit tennél?

Gabi-2: Istentudja.

Eros: *(Betáncol Frigyessel.)* Dehogy tudom, ezt neki kell tudnia. *(Kitáncol.)*

Melánia: Mégis?

Gabi-2: Nem tudom... talán... visszacsókolnám.

Gabi-1: *(Be, már nem a vörös ruha van rajta. A zene egy percre elhallgat. Melániához, a saját ruhájára utalva.)* Most már meg vagy elégedve?

Melánia: Te csak úgy előkapsz valahonnan egy ruhakölteményt és...

Gabi-1: Eros adta rám, a mosdóban találkoztam vele.

Melánia: Igen. Na gyerekek, hallom, összelegeledtetek. Gratulálok. Mi az, csak ilyen hidegen néztek egymásra. Puszi nincs?

Gabi-1: *(Kínban.)* Nem lehet örökké pusizkodni.

Gabi-2: *(Kapóra jön.)* Így van, inkább beszélgessünk.

Melánia: Csak sose szégyelljétek előttem magatokat. Na egy-kettő, hadd látom azt a nagy pusztit. *(Gabi-2-höz.)* Te vagy a fiú, neked kell kezdeményezned.

Gabi-2: *(Akarná is, nem is.)* Muszáj?

Gabi-1: *(Ugyanúgy.)* Muszáj?

Melánia: Muszáj.

Gabi-2: Hát, ha muszáj... *(Mozdul Gabi-1 felé.)*

Melánia: *(Odatuszkolja Gabi-1-et Gabi-2-höz.)* Csak rajta. *(A Gabik bizonytalanul megcsókolják egymást, rögtön szét is válnak, szégyellősen félre-félre pillantgatnak.)*

Melánia: *(Gabi-1-hez.)* Szóval te lányba vagy szerelmes?

Gabi-2: Mit beszélsz, Melánia?

Melánia: *(Gabi-2-höz.)* Te meg fiúba, szép dolog, mondhatom!

Gabi-1: Melánia, te megőrültél.

Melánia: Nocsak, hogy felháborodtatok, talán nem igaz?

István: *(Be. Tekintete ide-oda cikáz Melánia és Gabi-1 között, majd felordít.)* Melánia!

Melánia: Na, csakhogya végre előkerültél.

István: Tehát mégiscsak te vagy Melánia?

Melánia: Miért, mit gondoltál, ki vagyok; talán Eros?

Eros: *(Be, Frigyes is vele jön.)* Azt hiszem, beválna Erosnak.

István: *(Gabi-1-hez.)* Mit szövegeltél te nekem arról, hogy te vagy Melánia, mi? Hol a vörös ruhád?

Gabi-1: Miféle vörös ruha? Nem tudom, miről beszélsz, de annyit igazán láthatnál, hogy Gabi vagyok, csak átöltöztem női ruhába.

István: Hát azért hasonlítasz annyira Gabira?

Eros: *(Odamegy a társasághoz.)* Itt vagy, István? Akkor mehetünk?

István: Hová?

Eros: A lakásodra; már nem emlékszel?

Melánia: *(Megjátssza, mintha csak most tudta volna meg, hogy István ejtette őt.)* Te Erost is meghívtad a lakásodra?

István: Tudod, az úgy volt, hogy...

Melánia: Persze, hogy tudom. Az úgy volt, hogy Eros megtetszett neked és dobtál engem.

István: Nem, dehogy, nem dobtalak téged, csak...

Melánia: Nem dobtál? Igazán? Akkor én is mehetek? Ki jön még? Netán Gabi is? Hány nő kell neked egyszerre? Van itt lány bőven, csak ne tartsd vissza magad, de rám ne számíts. Na, szia. *(Táncolni kezd Frigyesel.)*

István: *(Csak hápog, nem tud szóhoz jutni.)*

Eros: Látom, elment a kedved a lányoktól. *(El.)*

István: Mi van itt? Mindenki összeesküdött ellenem? *(Gabi-2-höz.)* Te miért öltöztél fiúnak?

Gabi-2: *(Istvánhoz.)* Parancsolsz? Ugyan nem tudom, miért érdekel az téged, de azért megfejem a rejtélyt: azért öltöztem fiúnak, mert fiú vagyok. Kielégítő a válasz?

István: Na persze, mert te nem Gabi vagy, hanem a bátyja, mi?

Gabi-2: Honnan tudod? Valóban az vagyok.

István: Csakhogy Gabinak egyáltalán nincs testvére!

Gabi-2: Akkor én talán nem is létezem, mi?

István: Dehogynem, csakhogy te vagy Gabi és lány.

Gabi-2: Valóban, Pistukám? Lány vagyok, Pistukám? *(Kigombolja az ingét és szétnyitja.)* Hol láttál te szőrös mellű lányt, Pistukám? *(A zene elhallgat.)*

István: *(Rámered Gabi-2-re.)* Mégiscsak fiú! De hiszen Gabinak nincs is fivére! Mi történik itt? *(Eszelősen elvigyorodik.)* Hát persze, csak álmodom; huss, tűnjetek el. *(A Gabik felé lengeti karját.)* Nem tűnnek el! Lehet, hogy mégsem álmodom? Akkor viszont... *(erőlködve töpreng.)* ... nem lehet más mint, hogy... hogy... meg... megpistultam. *(Hülyén vigyorogva kitámolyog.)*

Gabi-1: *(Nevet.)* Ezt jól elintéztük.

Gabi-2: *(Nevet.)* Fogadom, egy darabig nem játszik Casanovát.

Gabi-1: *(Elkomolyodik.)* Gabi?

Gabi-2: *(Elkomolyodik.)* Igen, drágám?

Gabi-1: Tehát te tényleg fiú vagy? Alig tudom elhinni.

Gabi-2: Mit mondjak, én sem; és ha nem győződtem volna meg saját szemüleg *(hirtelen meghökken)* na de te Gabi, te tényleg lány vagy?

Gabi-1: *(Kacéran.)* Nem látszik rajtam? *(Kidomborítja a mellét.)*

Gabi-2: Csak azért kérdem, mert tudod...

Gabi-1: Igen, édesem?

Gabi-2: Mert amikor az imént csókolóztam veled, azt hittem, hogy fiú vagy, és mivel a csókod mégis jólesett, hát arra a rémisztő gondolatra jutottam, hogy én akkor tulajdonképpen... nem vagyok normális érzésű lány... vagyis fiú.

Gabi-1: Hogy van ez? Ki nem normális itt?

Gabi-2: De neked nem jutott eszedbe ugyanez?

Gabi-1: Micsoda?

Gabi-2: Hiszen neked meg azt kellett hinned, hogy lánnyal csókolóztál!

Gabi-1: *(Megjátssza, hogy csak most jött rá erre.)* Jé, tényleg.

Gabi-2: Na, és?

Gabi-1: Mit, na és?

Gabi-2: Hát hogy tudtál lánnyal csókolózni?

Gabi-1: De én veled csókolóztam, és te fiú vagy, most mondtad.

Gabi-2: De azt akkor még nem tudhattad!

Gabi-1: De akkor még azt sem tudtam, hogy lány lettem. Különben pedig nem ez a lényeg: én téged csókoltalak és én szeretlek téged; ne elemezd a csókot, inkább élvezd.

Gabi-2: Igazad van; most, hogy ismét különműiek vagyunk, nyugodtan csókolózhatunk, nem?

Gabi-1: *(Elbűvölően mosolyog.)* Nyugodtan, persze.

Gabi-2: Hát akkor... *(mozdulata félbemarad.)*

Gabi-1: Hát akkor... tulajdonképpen mire vársz?

Gabi-2: Mégiscsak te vagy a fiú, neked kellene...

Gabi-1: Ja, igen, persze... *(észbe kap)* nem tévedsz? mintha most már te lennél a fiú.

Melánia és Frigyes: *(Visszatérnek.)*

Gabi-2: *(Kényszeredetten nevet.)* Hát persze, milyen buta is vagyok. *(Odamegy Gabi-1-hez, ügyetlenül megcsókolja.)*

Gabi-1: Mi volt ez, Gabikám?

Gabi-2: Hát amiről beszéltünk.

Gabi-1: Ez??? Hát már nem emlékszel: csókról volt szó. *(Elkapja Gabi-2-t, szenvedélyesen csókolóznak, azután ellanyhulnak, végül csüggedten eleresztik egymást, és szóttanul álldogálnak.)*

Eros: *(Be.)* Nektek mi bajotok van? *(A Gabik hallgatnak.)*

Eros: *(Gabi-2-höz.)* Mondj már valamit.

Gabi-2: *(Vállat von.)*

Eros: *(Gabi-1-hez.)* Hát te?

Gabi-1: Tudni akarod, hogy mi bajom van?

Eros: Hát persze.

Gabi-1: Igazán tudni akarod, hogy mi a bajom?

Eros: Nem értem a kérdésedet; hát nem éppen ezt kérdeztem?

Gabi-1: Na jó, jó, rendben van. Akkor most nézz rám és mondd meg, hogy mit látsz?

Eros: Ez a kérdés - nemde - csapdát rejt? De nem bánom, besétálok a csapdába. Tehát, ha rád nézek, egy gyönyörű leányt látok.

Gabi-1: *(Kitör.)* Nahát épp itt van a tévedés: én fiú vagyok.

Eros: Egy lány, még hozzá ilyen szép lány szájából igazán meglepően hangzik.

Gabi-1: Nem vagyok lány, se szép, se rút, se semmilyen! Fiú vagyok, fiú, fiú, fiú; érted már?

Gabi-2: *(Helyesel.)* Igen, igen, én pedig lány vagyok! Nem fiú, hanem lány és ezerszer is lány.

Eros: Megértelek benneteket: néha én sem tudom, hogy fiú vagyok-e, vagy lány.

Gabi-1: *(Nyomatékkal.)* Én tudom, hogy fiú vagyok. *(Hirtelen.)* Azonban az örület az, hogyha szép lánytestet akarok látni, csak kimegyek a mosdóba és megnézem magam a tükörben; azután pedig szeretném megölelni a tükörbeli lányt.

Eros: Igen, ezt megértem, te valóságos tantaloszi kínokat szenvedsz.

Gabi-1: Tantalosz? Róla már hallottam; mi is történt vele?

Eros: Tantaloszt az istenek azzal büntették vétkeiért, hogy friss vizű patakba helyezték, amely fölé üde gyümölcsöket érlelő fák hajoltak ágaikkal; ám amikor Tantalosz gyümölcsöt akart szakítani a fáról, hogy éhségét csillapítsa, az ágak félrehajoltak, amikor pedig kínzó szomjúságától hajtva lehajolt, hogy igyon a patak vizéből, a víz egyszeriben kiapadt.

Gabi-1: Nahát ilyen Tantalosz vagyok én is.

Gabi-2: Nem vagy egyedül Gabikám: én is Tantalosz vagyok; én is a saját testemre vágyom! Lány szeretnék lenni újra.

Eros: Idefigyeljete, Gabik: ha visszaváltoztatlak benneteket, a lány ismét magasabb lesz a fiúnál.

Gabi-1: Nem, az nem jó.

Gabi-2: Bizony nem.

Gabi-1: Akkor nincs megoldás?

Eros: Ne feledjétek, én Eros vagyok, számomra nincs megoldhatatlan helyzet.

Gabik: *(Egyszerre.)* Hálistennek.

Eros: Nem istennőnek?

Gabik: *(Egyszerre.)* Hálistennőnek.

Eros: Akkor most csókoljátok meg egymást. *(A Gabik engedelmeskednek, de úgy csókolóznak, hogy Gabi-2 hátrahajtja a derekát, Gabi-1 meg ráhajol.)*

Frigyes: *(Melániával odatáncol Eroshoz.)* Be furcsán csókolóznak ezek.

Eros: Persze, mert a lány lélekben még fiú, a fiú lélekben meg még lány; de most figyeljete jól. *(Megéri a Gabik vállát, a színpadi világítás kb. egy másodpercre kialszik. A Gabik felcserélik helyzetüket, most Gabi-1 hajtja hátra a derekát, és Gabi-2 hajol rája; de ez nem tart sokáig, hirtelen megmerevednek, majd lassanként abbahagyják a csókot.)* Kívánságotok teljesült. *(El, a zene elhallgat.)*

Gabik: *(Döbbenet nézegetik egymást.)*

Frigyes: *(Melániához.)* Vajon mit művelt velük?

Gabik: *(Egyszerre indulnak a falitükör felé. Megállnak a tükör előtt és megkövülten nézik saját magukat és egymást.)*

Melánia: *(Szájához kapja a kezét.)* Már sejtek valamit.

Frigyes: Azt hiszem, én is.

István: *(Be, magabiztosan vigyorog.)* Megfejtettem a rejtélyt: ez a háromezer éves kiscsaj, ez a Eros, vagy hogyishívják, valami istenfélő... azazhogy istenféle, ez változtatta át itt a fiúkat lányokká, a lányokat meg fiúkká, mi? *(Senki sem felel; Gabi-2-höz.)* Amikor még lány voltál, velem jártál, igaz?

Gabi-2: *(Nem felel, elfordul.)*

Gabi-1: Nem ő, én jártam veled!

István: De hiszen te lány vagy, hogy járhattam volna veled?

Gabi-1: Bármily furcsa is számodra, mégis úgy van az, hogy lány fiúval jár, fiú meg lánnyal.

István: Na de úgy értem, hogy te azelőtt fiú voltál, mellesleg Melánia fivére.

Gabi-2: *(Visszafordul.)* Már megbocsáss, Melánia fivére én vagyok.

István: Te vagy Melánia fivére???

Melánia: Bizony, ő a fivérem!

Frigyes: Úgy ám, ő Melánia fivére!

Gabi-1: Hiszen ő a fiú: ki más lenne Melánia fivére?

Eros: *(Be, fiúnak öltözve, István háta mögé kerül.)* Halljad hát Eros bizonyosságát is: ő Melánia fivére.

István: Tehát ő Melánia fivére! Jó. Nagyon jó; és persze te sem lány vagy, hanem fiú, mi? *(Hátrafordul, egy pillantást vet Erosra, ismét hátat fordít neki.)*

Eros: Úgy bizony, én sem lány vagyok, hanem fiú!

István: *(A tekintete megmerevedik, lassan ismét Eros felé fordul és rámered.)* Irgalmas isten!

Eros: Igen, irgalmas vagyok azokhoz, akik méltók az irgalomra; de te István, nem tartozol azok közé; mert te oly könnyedén dobtad Gabit Melánia miatt, őt énmiattam, engem pedig a másik Gabiért, hogy szinte szédültem ettől a gyors pörgéstől; én csak a szerelmeseket szeretem, de nem a csábítókat. *(Hátat fordít Istvánnak.)*

István: *(Körülnéz, közben megszólal a mobil telefon a zsebében, előveszi.)* István vagyok, tessék. (...) Igen. (...) Igen, igen. (...) Hogy mi??? (...) Az nem létezik! (...) Honnan tudja? Ki beszél? (...) Na jó. *(Kikapcsolja a telefont, visszateszi a zsebébe, kimegy, közben a zene megszólal.)*

Gabi-1: Azért én sajnálom egy kicsit.

Gabi-2: Még mindig szerelmes vagy belé?

Gabi-1: Á, dehogy!

Gabi-2: Akkor gyere, táncoljunk. *(Elmennek táncolni.)*

Frigyes: Eros, mi történt veled, az előbb még lány voltál.

Eros: Megmondtam: ha akarom, lány vagyok, ha akarom, fiú.

Frigyes: De hát akkor én most hoppon maradtam.

Melánia: *(Bánatosan.)* Ha valaki itt hoppon maradt, akkor az én vagyok! Azt hittem, hogy Istvánban megtaláltam a nagy szerelmet; de mekkorát tévedtem.

Eros: Tévedtél, igaz, de azért vannak az istenek, hogy helyrehozzák a tévedéseket.

Melánia: Helyrehozni? Na, kíváncsi vagyok, hogyan hozod ezt helyre!

Eros: Akkor figyelj. *(Frigyeshez.)* Emlékszel még, mit ígértem neked?

Frigyes: Hát hogyne: egy pusztit, de csak a végén. Csak nem, hogy most...?

Eros: De igen, most kapod meg a pusztit.

Frigyes: Nahát mondok én neked valamit: nekem az a kényszerképzetem támadt, hogy még mindig fiú vagyok; ha tehát pusztit akarsz adni nekem, vagy te legyél ismét lány, vagy engem változtass lánnyá, mert különben...

Eros: *(Nevet.)* Állj, állj. Ki mondta, hogy én adom a pusztit?

Frigyes: Hogy ki? Hát te, istennőm... vagy kicsoda is vagy.

Eros: Én csak azt mondtam, hogy a végén jár neked egy puszi!

Frigyes: Hát... tulajdonképpen tényleg ezt mondtad.

Eros: Na látod. Tudod, van itt egy lány, aki azt panaszolja, hogy tévedett, amikor azt hitte, megtalálta élete nagy szerelmét; de én tudom, hogy mégse tévedett: megtalálta.

Melánia: Miket beszélsz?

Eros: Te meg, Frigyes, te azt hiszed, hogy belém vagy szerelmes, de te is tévedsz, nem engem, hanem mást szeretsz, és én éppen azért változtam át fiúvá, hogy ráébrezzelek erre!

Frigyes: Nem értelek: kibe vagyok én szerelmes? *(Lassan Melánia felé fordul, Melánia meg őfelé.)*

Eros: Tudod már, kitől kapod a csókot?

Frigyes: *(Lép egyet Melánia felé, megtorpan; Eroshoz.)* De vajon ő tudja-e?

Eros: Előbb tudta, mint te.

Frigyes: Ez igaz, Melánia?

Melánia: Csak az isten tudja.

Eros: Az isten tudja? Igen, ezt most valóban tudom!

Frigyes: *(Egészen közel lép Melániához.)* Mióta tudod?

Melánia: *(Kacéran.)* Találd ki.

Frigyes: Hát... *(belenéz Melánia szemébe)* ...csak nem, hogy te már akkor tudtad, amikor Eros megígérte nekem?

Melánia: *(Ingerkedve.)* Lehetséges.

Frigyes: Lehetséges??? De hiszen akkor ott sem voltál!

Eros: De ott volt! Hidd el, én sohasem hazudom.

Frigyes: Eros, a te olümposzi trükkjeid... áruld el, hogyan csináltad.

Eros: Nagyon egyszerű: mindenki látta, csak te nem!

Frigyes: Nagyon köszönöm.

Eros: Nagyon szívesen; de most látod Melániát, nem?

Frigyes: *(Melánia felé fordul.)* Most látom. *(Forró hangon.)* Melánia!

Melánia: Igen?

Eros: *(Kimegy.)*

Frigyes: Akkor most megadod a puszit?

Melánia: Hát, ha Eros megígérte. *(Arcon csókolja.)*

Frigyes: Melánia!

Melánia: Tessék.

Frigyes: Hát most kapom a puszit, vagy nem kapom?

Melánia: De hiszen már megkaptad!

Frigyes: *(Magához öleli Melániát.)* Ha te monddod, elhiszem, én nem vettem észre; de tudod mit? Adj egy másikat, de az már ne kötelezettség puszi legyen, jó?

Melánia: Jó. Mégis, milyenre gondolsz?

Frigyes: Hát mondjuk... talán egy szerelmes puszi?

Melánia: *(Karját Frigyes vállára helyezi.)* Meg lehet kísérelni. *(Forró csókban forrnak össze.)*

Eros: *(Visszatér, ismét lánynak öltözve; a zene elhallgat.)*

Frigyes: Eros, ó Eros, te már megint lány vagy?

Eros: Hát persze, jobb szeretek lány lenni, mint fiú, az előbb csak István bolondítása kedvéért lettem fiú.

Gabik: *(Visszatérnek, de a háttérben maradnak, halkán beszélgetnek.)*

Frigyes: *(A Gabikra pillant.)* Értem; már az előbb is meg akartam kérdezni, hogy mit műveltél velük? Ez egy újabb olümposzi trükk?

Eros: Olümposzi trükk, igen; de végre olyan, ami valóban méltó egy istenhez!

Melánia: Miféle trükk ez? Azt látom, hogy valami megváltozott, de mi?

Eros: Minden megváltozott!

Melánia: Minden?

Eros: Minden! *(Pátosszal.)* Mert felcseréltem bennük emlékeiket és gondolataikat, érzéseiket és érzelmeiket, szokásaikat és vágyaikat.

Frigyes: Igen, értem. A fiú személyiséget a fiútestbe, a lány személyiséget a lánytestbe helyezted át.

Eros: Ez történt!

Melánia: De Eros! Hogy tehetél ilyet? Ez iszonyatos!

Eros: Korántsem az.

Melánia: De igen! Mert ha egymásra néznek, mintha tükörbe néznének, mindegyik a saját arcát látja a másik arca helyett.

Eros: Nem pontosan; mert bár mindegyikük arca hasonlít régebbi önmagához, mégis: a lányarcból markáns fiúarc, ellenben a fiúarcból szépséges lányarc lett.

Melánia: De mégis: most, ha megcsókolják egymást, mintha önmagukat csókolnák.

Frigyes: Hát hogy szerethetnék egymást ezután?

Eros: Aranyosak vagytok, hogy így felháborodtatok; de higgyétek el, erre nincs semmi okotok; hiszen ti emberek, mindegyikőtök önmagát szereti legjobban; *(tiltakozóan felemeli a karját)* ugyan, ugyan, csak ne tiltakozzatok, hiszen éppen így a helyes! Ha kicsit elgondolkodtok rajta, magatok is be fogjátok látni; de figyeljük most a Gabikat.

Gabi-2: Te Gabi, hogy érzed magad az én testemben?

Gabi-1: A te testedben? De drágám, ez nem a te tested! Hát nem emlékszel, hogy te lány vagy, ez pedig fiútest.

Gabi-2: De én egy ideig fiú voltam és...

Gabi-1: Na látod; hát éppen ezért ez már nem a te tested!

Gabi-2: De akkor meg az a test, amiben én vagyok, nem a tiéd.

Gabi-1: Nem hát! De bármilyen testben is vagy te, te vagy, és csak ez a lényeges.

Gabi-2: Te meg így is te vagy; és rendkívül örülök, hogy mindez így történt.

Gabi-1: Érzem én is, hogy így a helyes.

Gabi-2: Igen. Mert most már bevallhatom, hogy szeretlek, attól a perctől kezdve, hogy megláttalak.

Gabi-1: Ūhüm.

Gabi-2: Miazhogy űhüm? Te tudtad ezt???

Gabi-1: A lányok ezt mindig tudják!

Gabi-2: De honnan? Hiszen úgy titkoltam, hogy...

Gabi-1: *(Elnézően mosolyog.)* Titkoltad? Akkor hogyan neveznéd a közhírré tételt? Az első perctől kezdve kiabált rólad, hogy belém szeretted!

Gabi-2: Akkor az elejétől kezdve lesajnáltál engem?

Gabi-1: Ugyan dehogy; éppen ellenkezőleg, nagyon büszke voltam rá.

Gabi-2: Büszke! De mit értem vele, ha mást szeretted.

Gabi-1: Biztos vagy te ebben?

Gabi-2: Hát nem??? Gabi!

Gabi-1: Azért nem kell annyira kiabálni, drágám.

Gabi-2: *(Suttog.)* Gabi, Gabikám, édes egyetlenem, hát szeretsz?

Gabi-1: Szeretlek.

Gabi-2: Mióta szeretsz?

Gabi-1: Azt hiszem mindig is szerettelek, csak István miatt nem vettem észre.

Gabi-2: Milyen csodás nap ez a mai!

Gabi-1: Csodás, Eros igazán kitett magáért.

Gabi-2: Te Gabi, szóval te tudtad, hogy szeretlek; akkor talán azt is tudod, hogy most mit szeretnék?

Gabi-1: Nahát, ezt aztán igazán nem nehéz kitalálni.

Gabi-2: De egyet is értesz?

Gabi-1: Az önbizalmad nem verdesi az egeket.

Gabi-2: Mi? *(Felragyog.)* Amit ebből értek, attól elfog a láz; Gabikám...

Gabi-1: *(Tenyerét Gabi-2 ajkára teszi.)* A szóból elég.

Gabi-2: *(Megcsókolja Gabi-1 tenyerét, a karját, a vállát, legvégül az ajkát. A zene megszólal, a Gabik táncolni kezdenek, majd kitáncolnak.)*

Eros: Mit szóltok, milyen nagy a szerelem?

Frigyes: Azért van ám még egy kis probléma. Elsősorban az irataik.

Eros: Ja, igen. Minden iratukban cserélődjenek fel fényképeik és adataik. *(Int.)* Megtörtént.

Melánia: De hát a környezetük...

Eros: Ezentúl mindenki, aki ismerte őket, az az emlék éljen, hogy mindkét Gabi neme mindig is az volt, ami most.

Frigyes, Melánia: *(Egyszerre.)* Az lehetetlen.

Eros: Azt hiszitek? *(Felemeli mindkét karját, nagy erővel beint, a színpadi világítás kb. egy másodpercre kialszik.)* Figyelj, ó Melánia, és te is, ó Frigyes. Ti az elmúlt percben nagy megrázkódtatáson estetek át, de erre már nem emlékeztek; mindazonáltal szeretném ellenőrizni, hogy az azt megelőző időszakra emlékeztek-e. Kérlek tehát, ó Melánia, hogy mondd meg a testvéred nevét.

Melánia: *(Tétován megrázza a fejét, erőlködve töpreng valamin, majd mintha álomból ébredne, úgy válaszol.)* Hogy mi neve a testvéremnek? Hát Gabriella.

Eros: De hiszen az leánynév!

Melánia: *(Kineveti Erost.)* Hát milyen neve legyen, ha egyszer leány!

Eros: De nekem mégis úgy rémlik, mintha a testvéred fiú lett volna.

Melánia: Tévedsz, ó Eros, nekem sose volt fiútestvérem; erre mérget vehetsz!

Eros: Hátha így áll a dolog, akkor beveszem a mérget. *(A közönséghez.)* Még jó, hogy nekem nem árt a mérge. *(Frigyeshez.)* És szerinted, ó Frigyes, kicsoda Melánia testvére? Nem Gábiel?

Gabik: *(Visszatáncolnak.)*

Frigyes: *(Nagyképzően magyaráz.)* Na nézd, kedves Eros: Gabriella, ott táncol Gábiellel. Namármost: nem Gábiel Melánia testvére, hanem Gabriella; érted?

Eros: Ahogy most így megmagyaráztad, tök jól értem; mindazonáltal nem lehetséges-e az, hogy Gábiel azelőtt lány volt, Gabriella meg fiú?

Frigyes: Mielőtt, kedves Eros?

Eros: Hát, mielőtt átváltoztattam volna őket.

Frigyes: Úgy érted, hogy a lányból fiút csináltál, a fiúból meg lányt?

Eros: Igen, úgy.

Frigyes: *(Jót nevet.)* Most ugratsz? Te is tudod jól, hogy az lehetetlen, erre még egy isten... azaz istennő sem lenne képes. Igaz Melánia?

Melánia: Hát persze; az isteneknek is megvannak a maguk korlátai.

Eros: *(Titokban istenien mulat.)* Ez igaz lehet, de most nem erről van szó; meg akartam győződni emlékeitek helyességéről és csupán ezért ellenkeztem veletek; de most már látom, kitűnően emlékeztek mindenre.

Frigyes: *(Magabiztosan.)* Naná, hogy kitűnően emlékszünk mindenre.

Melánia: *(Magabiztosan.)* Bizony; és ha netán az emlékeinket akartad megváltoztatni, ó Eros, akkor ez most nemigen sikerült. Ellenben, dicséret és hódolat illet meg azért, ahogy rendbe hoztad a Gabik dolgát.

Eros: *(Nagyon jólesik neki a dicséret, de azért szabadkozik.)* Hát ugye, igyekszik az ember, akarom mondani: igyekszik az isten. *(Frigyeshez.)* Figyelj rám, ó Frigyes, kérdezni akarok tőled valamit.

Frigyes: Csak rajta, bátran.

Eros: *(Elnézően mosolyog Frigyes túlzott önbizalmán.)* Hányszor mondtad Melániának azt, hogy szereted?

Melánia: *(Miután Frigyes hallgat.)* Egyszer sem.

Eros: Pedig azt muszáj mondani!

Frigyes: Hát ha muszáj, akkor muszáj. *(Melánia elé térdel.)* Szeretlek, Melánia.

Melánia: *(Mélyen meghatja Frigyes gesztusa, ő is letérdel, átöleli Frigyeset.)* Szeretlek, ó Frigyes *(Csók után Eroshoz.)* Téged Eros, pedig imádlak. *(A zene elhallgat.)*

Eros: *(Boldogan mosolyog.)* Akkor megvan a negyedik.

Frigyes: Nem ötödik? Nekem úgy rémlik, mintha a negyedik már meg lett volna.

Eros: Igen, de közben egy hódolót elvesztettem.

Frigyes: Istvánra gondolsz? Ó, hát érte ne bánkódj, mert cserébe kaptál másokat.

István: *(Miközben Frigyes beszél, visszatér.)*

Melánia: *(A közönségre mutat.)* És nem is keveset.

Frigyes: *(A közönséghez.)* Hölgyeim és uraim. Ha egyetértenek, akkor tapsolják meg a szerelem istenét... vagy istennőjét? *(Előtapsol a nézőknek.)*

Eros: *(Taps után, a közönséghez.)* Köszönöm. Nekem most távoznom kell, isten veletek... azazhogy ember veletek, legyetek jók, mert ha valaki rossz lesz, hát bizisten... *(megakad egy szempillantásnyi időre, de azután csak legyint)* őt is átváltoztatom ellenkező neműre, de úgy ám, hogy...

István: *(Közbevág.)* Eros!

Eros: ...emlékezni sem fog rá... *(meghökkenve Istvánra mered.)* Mit akarsz már megint?

István: Én mit akarok? Hiszen te hivatkoztál rám!

Eros: Tévedsz István, én nem hivatkoztam rád.

István: Nem? Talán nem mondtad azt, hogy bizisten?

Eros: Na és, ha mondtam? Ja, úgy, *(elneveti magát)* szóval te isten vagy? *(István csak néz rá, nem szól.)* Mi az, ó István, csak nem hogy elhagyott a hangod? *(A végén őt hagyja el a hangja, miután István állhatatosan nézi.)*

István: Szóval nem ismersz meg, Eros? Ó, hogy ezt kellett megélnem...

Eros: *(Megdöbben.)* Csak nem, hogy te vagy az...

István: ...nem ismer meg a fiam.

Eros: Hogy mi??? Hogy én a fiad vagyok??? *(István bólogat.)* Igen, én a fiad vagyok. *(Kezét üdvözlésre emeli.)* Üdvözlég, drága anyám.

István: *(Szintúgy.)* Üdvözöllek, kisfiam.

Frigyes: *(Elhűlve, Melániához.)* Melánia, drágám. Te is hallod, amit én? Hogy Eros anyjának nevezi Istvánt, István meg kisfiának Erost?

Melánia: Naná. *(Mégkönnyebbülten felsóhajt.)* Akkor mégsem bolondultam meg. De vajon miért teszik ezt?

István: *(Melániához.)* Ó, hát csak azért, mert én vagyok ennek a fiúnak az anyja.

Frigyes: Az anyja??? Még az apja sem lehetnél, hiszen nem is fiú, hanem leány. *(Eroshoz.)* Eros, mire jó ez az újabb trükk?

Eros: Nem trükk, ő valóban az én anyám.

Frigyes: *(Eroshoz.)* De hát, hogy lehet az, hiszen ez István.

Melánia: *(Eroshoz.)* De hát nem látod, hogy ő István?

Eros: Egy isten bármilyen alakot felvehet.

Melánia: Tehát akkor ő most valójában nem István, hanem Aphrodité?

István: Hát ki más lehetnék, *(karjait széttárja, szenvedélyes pátosszal)* mint Aphrodité, a szerelem valódi istennője! *(Más hangon.)* Akit az én haszontalan fiacskám megpróbált önmagával helyettesíteni, meglehetősen gyatra eredménnyel. Különben pedig nagyon megtisztelő, hogy még nem felejtették el a nevemet.

Eros: De hát hogy kerülsz ide, ó drága anyám; és hogy nézel ki?

István: Még te kérdezel tőlem ilyesmit??? Te hogy kerülsz ide és főleg, te hogy nézel ki, egyetlen fiúgyermekem?

Eros: Nekem itt sürgős dolgom akadt...

István: Igen? Hermész a hírvivő isten, jelentette, hogy ide szöktél anyádtól.

Eros: A szökés szó erős túlzás, mama, én már nagykorú vagyok, nem ülhetek örökre a szoknyádon, azazhogy a tunikádon; és amint már mondtam...

István: Úgyhogy azonnal indultam, ahogy meghallottam a hírt.

Frigyes: Szabad megkérdeznem, honnan indultál, kegyes Aphrodité?

István: Természetesen az Olümposzról, tudod, az az istenek lakhelye.

Frigyes: De én úgy tudom, még hozzá hiteles forrásból, (*Erosra pillant*) hogy szállodát építettek az Olümposzra.

István: Megjegyzésedet nem egészen értem; én éppen abban a szállóban lakom.

Frigyes: Te ott laksz??? És a többi isten?

István: Természetesen a többiek is ott laknak; hát mit gondolsz, miért építették azt a szállodát?

Frigyes: (*Erost nézi.*) Tehát nem széledték szét az ógörög istenek?

István: Miért tették volna? (*Erosra pillant.*) Aha, értem már... mondd kisfiam, mikor szoksz már le végre a füllentésről?

Eros: Hát valahogyan csak meg kellett indokolnom, hogy...

István: (*Leinti Erost.*) Jó, jó, nem fontos, ilyen vagy, hát ilyen vagy; ha három-ezer év alatt nem tudtalak megnevelni, akkor most már reménytelen.

Frigyes: Kegyes Aphrodité, megengedsz egy kérdést?

István: Felesleges engedélyt kérned, először is azért, mert máris kérdeztél; másodszor meg azért, mert tudom, mit akarsz kérdezni és rögtön válaszolok is rá: eleinte tényleg István volt az, akit ebben az alakban láttatok.

Melánia: (*Riadtan.*) Tehát te most, ó Aphrodité, elfoglaltad István testét???

István: (*Derűsen.*) Ó dehogy, csak kölcsönvettem.

Frigyes: Kölcsönvetted, hogyan?

István: Hát először hangbeli összeköttetést létesítettem vele a mobil telefonján keresztül; ez akkor történt, amikor csaknem megőrijtettétek azzal, hogy Gabriella fiúnak, Gábiel meg lánynak látszott; továbbá Eros annak, amilyen valóban.

Eros: És mit mondtál neki?

István: Tudtára adtam, hogy a neje váratlanul hazaérkezett a külföldi kiküldetéséről; ezt ő elhitte és elindult hazafelé... legalábbis én azt hittem; amivel - közvetítőleg megjegyezve - nagyot hibáztam, a hit a hívók dolga, nem pedig az isteneké.

Frigyes: És mit hitt el István, netán azt, hogy felesége van?

István: Azt nem kellett elhinnie, hiszen valóban házas, csak azt, hogy a kiküldetésről hazaérkezett a felesége.

Melánia: Micsoda? István házas? És volt mersze meghívni a lakására?

István: *(Vállat von.)* Hát ugye, eredetileg csak holnap kellett volna visszatérnie.

Frigyes: Ja, az mindjárt más. Na és, hogy volt tovább?

István: A kitűnő ifjú embernek a hazamenetel sehogys sem volt az anyjára való, mert az én drágalátos fiam járt az eszében; így aztán kénytelen voltam bevetni magamat.

Eros: Bevetni magadat? Talán beszórtad magadat magokkal, mama??? De hát mire volna az jó? Aha, értem már, ez sem azt jelenti, amit jelent.

István: Bevetés alatt azt értem, hogy a táncteremben egyszerre csak eléje perdültem, mintegy véletlenül rápislogtam, azután hátat fordítottam neki és ringó léptekkel kimentem a teremből. Hát persze, hogy utánam jött, megszólított, én meg úgy tettem, mintha teljesen elbűvölt volna. Bementünk a rektor szobájába, az ugyan be volt zárva, de hát egy isten előtt az nem akadály. A szobában találtunk egy kerevetet, oda leültünk, István azt gondolta, nagy szerelmi jelenet lesz a kereveten, én azonban úgy tettem, mintha álmos lennék, és hamarosan megjátszottam, hogy már alszom is. Ekkor az én lelkemet az ő testébe, az övét meg az anyémbe helyeztem át, ezek után pedig elaltattam őt.

Melánia: Tehát most István a te testedben alszik a rektor szobájában?

István: Pontosan.

Eros: Mama, azt is elárulnád, miért tetted mindezt?

István: Így volt legegyszerűbb figyelemmel kísérenem téged, kisfiam.

Eros: Figyelemmel kísérened engem? De hát miért kell figyelemmel kíséreni engem?

István: Mert arra gyanakodtam, hogy elragad a hév és nagy butaságot fogsz elkövetni; és gyanúm beigazolódott.

Eros: Szerinted miféle butaságot követtem el?

István: Ó, hát többet is: a legelső az volt, amikor átöltöztetted a Gabikat, de az még hagyján; ám az, hogy egyúttal a nemüket is megváltoztattad, azaz-hogy meg akartad...

Melánia: De hát ő nem változtatta meg a nemüket...

Gabik: *(Amíg Melánia beszél, egymást átkarolva lassan beszélnek, öltözetük és nemük olyan, mint amikor először színre léptek.)*

Frigyes: Egyes Aphrodité, Eros tényleg nem változtatta meg a nemüket. *(Nem néz az újonnan jöttekre, de közben Melánia arcára téved a tekintete, aki viszont megdöbbenve mered a Gabikra; erre rájuk pillant.)*

István: Persze, hogy nem, mert én megakadályoztam.

Gabi-2: Igen, de én... én... mégiscsak azt hittem, hogy... fiú vagyok.

Gabi-1: Meg én is, hogy lány vagyok.

Eros: Helyesen mondjátok: hittétek, hiszen csak egy káprázat tévesztett meg benneteket, no meg a többieket is.

Melánia: Magasságos ég. *(Frigyeshez bújik.)*

Frigyes: *(Elképedve.)* Mégis megváltoztatta.

István: De nem, hát nézzétek meg őket, olyanok, amilyenek születtek.

Frigyes: *(Istvánhoz, Gabi-1-re mutatva.)* Hiszen ő lánynak született és most fiú, *(Gabi-2-re mutatva)* ő meg fiúnak született, de most lány.

Eros: De hiszen éppen az volt a káprázat, hogy megváltoztattam az emlékeiteket.

Melánia: Az enyémet ugyan nem...

Eros: Dehát mondom, hogy...

Gabi-1: *(Eroshoz.)* Engedd meg Eros, hogy én tisztázzam a félreértést.

Eros: Rendben, próbáld meg, kíváncsi vagyok, hogyan csinálod.

Gabi-1: Ó, hát az nagyon egyszerű. *(Melániához.)* Gyere ide, kicsi Málénia, mondani akarok neked valamit. *(A Málénia szót erősen hangsúlyozza.)*

Melánia: *(Szinte gépiesen elindul, azután hirtelen megtorpan; megdöbbenve.)* Kicsi Málénia? Azt mondtad, hogy kicsi Málénia??? Honnan tudod, hogy a nővérem így szólított kislány koromban???

Gabi-1: Merthogy én vagyok a nővéred... *(Gabi-2 elneveti magát)* vagy mit is beszéllek, a fivéred. *(Közben odamegy Melániához, Gabi-2 is megy vele.)*

Frigyes: *(Közbeszól.)* De hát Melániának nincs fivére, csak nővére.

István: Ezt akartad velem is elhitetni, amikor Istvánnak adtam ki magamat, de ez nem így van: Melániának nincs nővére, ellenben van fivére.

Melánia: De ez akkor is képtelenség...

Gabi-1: Emlékszel még a jóéjt puszira, kicsi Málénia? *(Két kezébe fogja Melánia arcát, majd sorban megpuszítja Melánia homlokát, majd az orra hegyét, végül az állát, azután hamiskásan rámosolyog.)*

Melánia: ...merő képtelenség... *(rámered Gabi-1-re, Gabi-2 ismét nevet)* ...nahát, tényleg te vagy a nővé... a bátyám... *(megöleli Gabi-1-et)* egyedül csak te szoktál így megpuszilgatni kislány koromban.

Frigyes: Ez már boszorkányság; Eros, te most ugyanúgy megleckéztetsz engem, mint Istvánt, de miért?

Eros: Ugyan dehogy, neked csak a memóriád hagy ki néha.

Gabi-1: Frigyes, ugorj már ide egy szóra. *(Miután Frigyes odament.)* Még nem mondtam köszönetet amiatt, hogy felvilágosítottál Eros kilétéről és így meggyorsítottad az átöltözési ügymenetet; így most köszönöm meg.

Frigyes: Ugyan, szóra sem érdemes... *(rámered)* ...igen, igen, Erosnak tényleg igaza van, bizony néha kihagy a memóriám; így hát tényleg nem változott meg a nemetek, mert eredetileg te tényleg fiú voltál, Gabriella *(meghajol Gabi-2 felé)* meg lány.

István: Na, végre.

Melánia: *(Gabi-1-hez.)* Gabikám, én azért egyet még nem értek.

Gabi-1: Mi legyen az, kicsi Málénia?

Melánia: Gábiel, ugye az volt a baj, hogy Gabriella magasabb nálad négy vagy öt centivel?

Gabi-1: De Melánia, hogy mondhatasz ilyet...

Gabi-2: *(Mosolyog, Gabi-1-hez.)* Hagyd csak drágám, tudom, hogy ezért érezted magad alacsonyabb rendűnek; *(Melániához)* de most, ha jól megnézel bennünket...

Melánia: *(Közbevág.)* Hát persze, látom, hogy ha nem is sokkal, de most már te vagy az alacsonyabb; de hogy lehet az?

Gabi-2: *(Titokzatosan mosolyog, Erosra pillant.)*

Melánia: Csak nem, hogy Eros... megnővesztette Gábielt? *(Eros hallgat és mosolyog.)*

Gabi-2: *(Mosolyogva rázza a fejét.)*

Melánia: Akkor talán téged... hogyismondjam... kurtított meg???

Gabi-2: *(Mosolyogva rázza a fejét.)*

Melánia: Hát akkor... nincs több ötletem.

Frigyes: Eros, istennőm, ne játssz tovább az idegeinkkel: áruld el már végre, hogyan csináltad, miféle istentelen... ó bocsánat, miféle isteni ötlet jutott az eszedbe, amivel megoldottad ezt a... nem is tudom, hogy nevezzem... magasságkülönbségi problémát?

Eros: Gratulálok, nagyon szépen fejezted ki magadat. *(Két kézzel azt mutatja, mintha eltörne valamit.)*

Frigyes: *(Utánozza Eros mozdulatát.)* Eltörted a nyílveasződet? Na nem, annak semmi értelme, de akkor mit törtél el, az istenért???

Eros: Nézz Melániára.

Melánia: *(Felkiált.)* Igen, Fricikém, én már tudom, hiszen olyan istenien egyszerű! Eltörte, vagy inkább letörte...

Frigyes: De mit???

Melánia: Gabriella cipőjének túsarkát!

Frigyes: *(Megdöbben.)* Micsoda?

Gabi-2: És mivel az éppen tíz centiméteres volt...

Frigyes: *(Kifújja a levegőt.)* Tehát így; hát ez... nagy vagy, Eros.

Eros: Tudom. *(Rátartian mosolyog.)*

István: Igen, igen; ez az én isteni kisfiamhoz méltó cselekedet, büszke vagyok rád, Eros. *(Megöleli Erost.)*

Eros: Köszönöm, mama. *(Megpusztilja István arcát, majd a nézőtér felé fordul.)*

Átváltozott, nem változott?
Megtörtént, vagy káprázat volt?
Aki ezt tudja, csak az tapsoljon!
Aki nem tudja, az is tapsoljon!

(Taps után.) Végére értünk kisded játékainknak, köszönjük, hogy kitar-
tottatok velünk, így hát nem is fárasztunk tovább benneteket; mindazon-
által búcsúzóul a lelketekre kötöm: szeressétek egymást.

(Mindnyájan:)

Átváltozott, nem változott?
Megtörtént, vagy káprázat volt?
Aki ezt tudja, csak az tapsoljon!
Aki nem tudja, az is tapsoljon!

(A zenekar tust húz. Villámlás és mennydörgés kíséretében színes füst kezd gomolyogni a szereplők körül, mire a füst eloszlik, mindnyájan eltűntek.)

Függöny.